

ธรรมะแพลทินัม

ขวัญ เพ็ญหทัย

ธนาคารความสุขไม่จำกัด

Platinum

5555 5555 5555 5555

เลขที่บัตร

ชื่อ มีสุข ตลอดชีวิต
โพโอเนียร์ : 2554

ธรรมะ

เอกสารสำหรับเอกบุคคสเช่นคุณ
โบนัส : เพ็ญสอดธรรมะแพลทินัมเข้าไปในชีวิตของคุณ
ความทุกข์จะสลายหายไป
เกิดความสุขส่งจากใจขึ้นมาบนใบหน้า
ประหยัดค่าครีมกันยูวีทันที

เพียงเสี้ยววินาที
ของความคิดที่เลือกแล้ว
ความมืดมิดหรือความสว่างของใจ
ก็ปรากฏ

ธรรมะแพลทินัม ขวัญ เพียงหยทัย

หนังสือลำดับที่ 7 ของสำนักพิมพ์ เรือนขวัญ

ISBN : 978-616-90901-6-8

พิมพ์ครั้งที่ 1 : กรกฎาคม 2554

ราคา 150 บาท

จัดพิมพ์โดย :
สำนักพิมพ์ เรือนขวัญ

เจ้าของ :
บริษัท จีเอ็ม มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน)
อาคาร GM Group 914 ถนนพระราม 5
แขวงถนนนครไชยศรี เขตดุสิต
กรุงเทพฯ 10300
โทรศัพท์ : 02 241 8000
โทรสาร : 02 241 8008
Homepage : <http://www.gmgroun.in.th>
E-mail : gm@gmgroun.in.th

แยกสี :
บริษัท กนกศิลป์ (ไทยแลนด์) จำกัด
โทรศัพท์ : 02 215 1588
พิมพ์ที่ :
บริษัท โอเอส พรินต์ติ้ง เฮาส์ จำกัด
โทรศัพท์ : 02 434 6850-1

จัดจำหน่ายทั่วประเทศ :
บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน)
อาคารเนชั่นทาวเวอร์ ชั้นที่ 19
เลขที่ 1858/87-90 ถนนบางนา-ตราด
แขวงบางนา เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260
โทรศัพท์ : 02 739 8000, 02 739 8222
โทรสาร : 02 739 8356-9
Homepage : <http://www.se-ed.com>

บรรณาธิการ
พรจิตต์ พงศ์วราภา

ออกแบบปก / รูปเล่ม
ประทีป ปัจฉิมทิศ

ภาพประกอบในเล่ม
อนุรักษ จันทร์โพธิ์ศรี

พิสูจน์อักษร
เจนจิรา ต่ายเทศ

ผู้จัดการฝ่ายผลิต
รัตนา ไคว่

ผู้จัดการทั่วไป
ภาณุวัชร พงศ์วราภา

เปิดบัตร

ธรรมชาติที่แท้จริง คือ ความคิดที่ดีที่สุดที่คุณเลือกแล้วสำหรับตัวคุณเอง เพื่อการมีความสุข ไม่ใช่ระดับโกลด์ แต่เป็นระดับแพลทินัม เพราะแน่นอน เราย่อมเลือกสิ่งที่เราคิดว่าดีที่สุดแล้วเสมอ

บางทีคุณอาจจะเคยดูหนังเรื่อง ‘Sliding Door’ นางเอกจะขึ้นรถไฟฟ้าได้ดิน เมื่อนางเอกขึ้นรถทัน เหตุการณ์จะเกิดขึ้นกับชีวิตเธอ ดังต่อไปนี้...และหากนางเอกขึ้นรถไม่ทัน เหตุการณ์จะเกิดขึ้นกับชีวิตเธอ ดังต่อไปนี้...

ชีวิตเราทุกคนเหมือนนางเอกคนนี้ เมื่อเรื่องหนึ่งเกิดขึ้น เราเลือกวิธีคิดของเราตอบสนอง ถ้าคุณเลือกแบบแรก (อย่างทุกหน้าซ้ายในหนังสือเล่มนี้) คุณจะทุกข์ ถ้าคุณเลือกแบบที่สอง (อย่างทุกหน้าขวาในหนังสือเล่มนี้) คุณจะสุข แต่ไม่ว่าคุณจะเห็นด้วย จะถกเถียงโต้แย้ง จะเสนอความคิดแบบที่สาม (นอกเหนือไปจากหนังสือเล่มนี้) คุณก็ได้เลือกแล้วเหมือนกัน

ชีวิตเลือกได้ เพียงแต่เราต้องรับผิดชอบรับผลของการเลือกของเราเท่านั้นเอง ไม่ว่าจะทุกข์หรือสุข เราเป็นผู้เลือกให้มันเกิดขึ้น

หนังสือเล่มนี้มีเจตนาประสงค์จะคุยเล่นเป็นเพื่อน เม้าท์กันให้เห็นความแตกต่างของความคิดอย่างสนุกๆ โดยมีแนวเริ่มรามาจากวิถีธรรมนำมาใช้ในชีวิตประจำวัน คิดอย่างธรรม สนุกให้ลึกลับ ร่วด้วยช่วยกันหา มุมมองที่อาจเปิดให้เห็นแสงที่ลอดเข้ามาในรอยแตกเล็กๆ ของความรู้สึก ด้านลบของบางนาที่ของวัน แสงแห่งความสุข

ถ้ามันจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอะไรบ้างเล็กน้อย ฉันก็ยินดี หากได้แต่อ่านเพลินอย่างเดียว ฉันก็ยินดี เพราะอย่างน้อยเราก็ได้แบ่งปันความคิดกัน

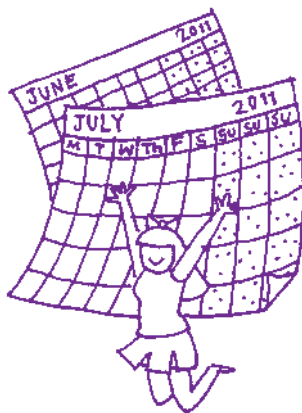
ขอให้คุณเลือกได้ถูกเสมอ

ขวัญ เพียงหยัย

วันจันทร์อีกแล้ว มะลิลาร้องเฮ้อ!
ทำไมมันไม่มีวันอาทิตย์สักสามวัน (วะ) จะ
ได้นอนชะหน่อย ไปเที่ยวชะวัน ไปดูหนัง
ชะวัน แล้วจะได้นอนชะวัน นี่อะไร ต้องทำ
สามอย่างวันอาทิตย์วันเดียว จันทร์อีกและ
จี้เกียจไปทำงานจังเลย อยากนอน
ต่อ ก็โมงแล้วเนี่ย ตีห้าครึ่ง โอ๊ย! เกลียด
นาฬิกาเรือนนี้จัง ไม่รู้มันจะรีบเดินไปไหน
ก็เห็นเดินวนอยู่แคว้งเนี่ย ยังรีบเดินอยู่ได้
รีบไปอาบน้ำดีกว่า เดี่ยวรถติดแะ
ถึงที่ทำงานสายอีกตามเคยสิเรา เฮ้อ!
สามเฮ้อ!

อาจารย์สอนว่า อย่าคิดสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ มันเสียเวลา
มัวแต่เฝ้าสามเฝ้าอยู่เนี่ยเรา เต็มวรรตติดแะ จะเฝ้าไม่ออก
อย่าให้หนึ่งไปเสียสองเขียว สายบ่อยย เต็มวโดนไล่ออก
ขยัน ขยันเข้าไว้ ตื่น ตื่น

เขานี้จำปาจะใส่ชุดใหม่ที่เพิ่งซื้อมา
เมื่อวาน ชักไม่ทัน ยังไม่ซักละ อยากจะใส่
วันนี้เลย โอ๊ย! ล่ายหล่างจาย สวยจัง

แต่งตัวเสร็จแล้ว แสนสวยในชุดใหม่
แลดูสบายใจ สบายใจ เมื่อวานรู้สึกแวงไปนิด
แต่วันนี้ใส่ขึ้นมาแล้วถูกใจขนาดนี้ ตอนนั้นก็
รู้สึกไม่แวงแล้ว ดีใจจังที่ซื้อมา วันนี้จึงได้
เป็นคนสวยสมใจ

สวยสมใจจริงเลยเรา ขอบใจ
ตัวเองนะที่ซื้อมา ได้มีวันดี ๆ มีความ
สุขใจบ้าง แฮปปี้ แฮปปี้

แต่อย่าเหลิงนะ อนิจจังไม่เที่ยง
ใหม่ได้ก็เก่าได้ มีชีวิตต้องมีธรรมชาติ
ควบคุมด้วย อย่าหลงสมมุติมาก นึกถึง
ของจริงด้วย

ใหม่แล้วก็เก่าได้

สร้อยสี่ครวญไปในใจหงุดหงิด ค่อยๆ คลานรด
กระดุมกระดืบเข้าไปจอดนที่ฝากรด จากนั้นก็จ้ำอ้าว
อ้าว และอ้าว ไปตามทางเหี้ยมดียวคล้ายสั๊กสองกิโล
เพื่อจะเบียดขึ้นรถไฟไฟฟ้าใต้ดินบางซื่อ

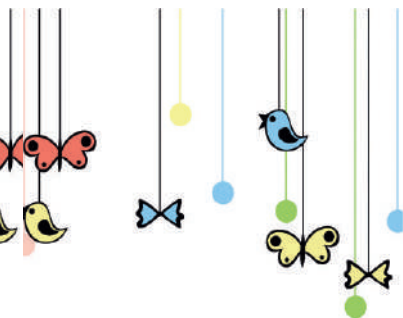
ไปไหนกันนักหนาน้อคนเรา คนถึงได้แถวยาว
ปานนี้ รถไฟฟ้าจะมาเร็ววี่ เพราะฉนั้นคงขึ้นขบวนนี้
ไม่ทัน เพราะฉนั้นยังยืนอยู่ไกล ปลายทางจอดไหนมา
จะขึ้นไปอัดด้วยอีกครา อ่อนใจ

ไปไหนกันน้อคนเรา รถถึงติดยาวนานนี้ ไม่
เป็นไร มีหนังสือสอนว่า ในโลกนี้มีแค่สามเรื่อง เรื่องของ
ฟ้า เรื่องของเขา กับเรื่องของเรา

รถติดนี้มันเรื่องของฟ้าเลยละ ไม่ใช่เรื่องของเรา
เรื่องของเราคือติดอยู่ในรถที่ติด ไหนๆ ก็ทำอะไรไม่ได้
อยู่แล้ว เปิดเพลงฟังดีกว่า เรื่องของเราคือทำให้ตัวเรา
สบายใจ

เห็นขำ เห็นขำ เออหนอ คนเราแย่งกันไปทำมา
หากิน ปลากระป๋องจงไหลมา ปลาตัวนี้จะไปด้วย
สนุกดี ที่ยังมีกระป๋องปลามาให้โดยสารไปที่ทำงาน
ดีกว่าเดินไปเยอะเลย

เย้! ถึงที่ทำงานแล้ว ดีจัง หลุดจากปลาทะปอง
มาได้ เจอแอร์บริษัที่น่าชื่นใจ จะนั่งให้สบายใจเลย

โอโฮ! งานกองเต็มโต๊ะ เจ้านายมาแต่โกโหรีเนีย
ถึงได้มีงานมากองไว้อลังถึงปลายจมูก เห็นแล้วหมดแรง
วันนี้ก็ชั่วโมงเนีย ถึงจะทำงานกองนี้หมดลงได้
เจ้านายใจร้าย ทำไมให้งานตรึมยังงี้ กลัวลูกน้องจะอ้วน
รีไง

โอ้โฮ! งานกองเต็มโต๊ะ สูงถึงจมูกเลย สงสัย
จะได้ขึ้นเงินเดือน เจ้านายให้มาทดสอบความอดทน
ของลูกน้องรีไจเนียร์

เอาละ จัดกองสูงลงไว้ที่พื้นดีกว่า มันจะได้เตี้ย
หน่อย เอามาทำแฟ้มแรกก่อน ค่อยๆ เข้าแถวมาเลย
นะ แฟ้มจ้า

ลินดาเข้ามาถาม “โหย...จะทำงานหมดกองแฟ้ม
นี้เลยรี เช้านี้”

“เปล่า” ลอยหน้าตอบลินดาไป

“ทำแค่แฟ้มที่อยู่บนโต๊ะเท่านั้น แฟ้มไหนหยิบ
ขึ้นมาอยู่บนโต๊ะก็ทำ ทำเสร็จ มันจะลงไปกองที่พื้น
ข้างขวา ตอนนี้มันอยู่ที่พื้นข้างซ้าย มันกำลังจะย้ายมา
ผ่านบนโต๊ะฉันนี่ไงจ๊ะ”

วันนี้ขนาดสวดมนต์ตอนตื่นนอนนะ
แห้วสนิทบ่นในใจ ทำไมเจ้านายยังเรียกมา
สวดได้ ใจเย็นๆ ดูลมหายใจ นี่สวดมานาน
เท่าไรแล้วเนี่ย ครึ่งชั่วโมงรึยัง ชักจะโมโห
แล้วนะ แห้วสนิทเตือนตัวเอง โมโหก็ต้องยืม
ไว้ ไม่งั้นเดี๋ยวโดนไล่ออก เอ๊ะ! เจ้านายชัก
จะมากไปแล้วนะ เห็นเราอมยิ้มยิ่งสวดใหญ่
โมโหจะตายแล้ว เจ้านายรู้มั๊ยเนี่ย เดี่ยวได้
เจ้านายออกซะเลยดีมะ ฮืม!

ยิ้มไว้ ยิ้มไว้

ฟังไว้ว่าเจ้านายว่าอะไร จะได้เอา
กลับไปปรับปรุง อีกหน่อยดีแล้วก็จะได้
ขึ้นเงินเดือน

ดีแล้วที่เจ้านายเรียกมาสวด แสดง
ว่าเขายังสนใจเราอยู่ ถ้าเขาหมดหวัง
สิ้นเชิงในตัวข้าพเจ้าไซ้ไร เขาคงไม่เหนื่อย
มานั่งจ้ำจี้จ้ำไชเรา สอนเราอย่างนี้

น่าจะขึ้นเงินเดือนให้เจ้านาย

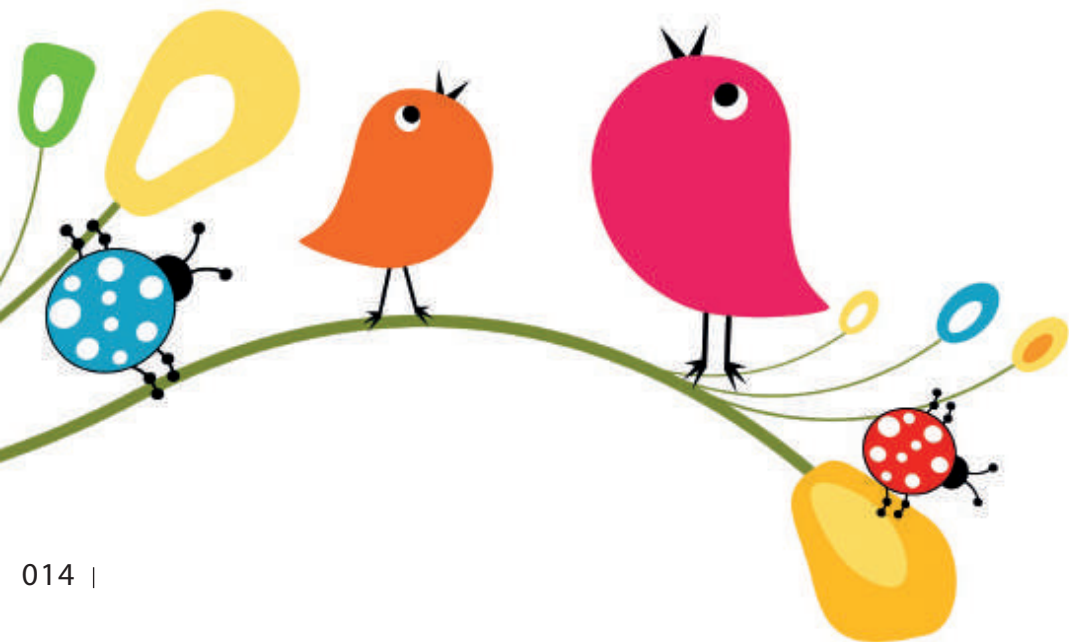

หวานเจี๊ยะตาเหลือก หัวใจหล่นดับไปอยู่ที่ตาตุ่ม
ผิวหนังร้อนรุ่มผสมเย็นยิบ ๆ เหมือนจับไข่ ก็แม่ดาริกา
มาบอกว่า เห็นฉัตรชัยไปนั่งกินข้าวกับสาวที่ไหนไม่รู้
เมื่อวานนี้ ช่วยสวย

“เจ็บไปเลย ดาริกา เรื่องอะไรมาชมคนอื่นให้
ชั้นฟัง ไม่เป็นพวกเดียวกันเลยนะเรา แล้วชั้นไม่สวย
รีไรยะ ออกจะเร็ด”

ดาริกายกคิ้วเข้าหาญ่ หวานเจี๊ยะอยากจะร้องให้
ไฉนฉัตรชัยบอกว่าติดประชุม ไม่มารับเราไปดูหนัง
การ์ตูนอย่างทีนัดกันไว้

ฮือ ฮือ หัวใจเตาะดังเป๊าะ ทนไม่ด้าย ทนไม่ได้
หวานเจี๊ยะร้องครวญคราง
ทำไมถึงทำกับชั้นด้ายย...

“เจียบไปเลย ดาริกา ยังไม่รู้เลยว่าเขาเป็นใคร
จะเป็นน้องเป็นญาติ เป็นลูกค้าก็ได้ มองดีไว้ก่อน”

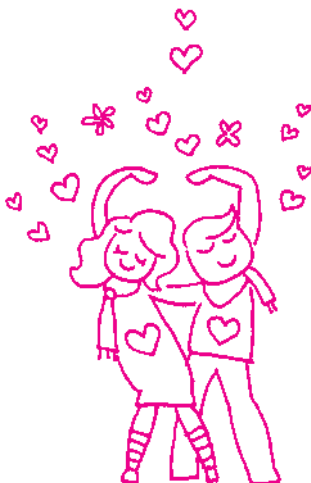
“แล้วถ้าไม่ใช่” ดาริกาห้วง

“ต้องเห็นตามความเป็นจริง ถ้าเขารักเรา เราต้อง
ซื่อสัตย์กับเราเอง รักกันต้องเชื่อใจกัน ถ้าต้องมานั่งได้
จับกันแบบนี้ เลิกเลยดีกว่า ใครจะไปไล่จับกันทัน ชีวิต
คุ้มต้องอยู่สบาย เหมือนไปพายเรือเล่น ไม่ใช่วิ่งเปรี้ยว
ไล่จับกัน”

“ไม่ออกหักหรือ” ดาริกาห้วงอีก

“ถ้าเขาไปรักคนอื่น แสดงว่าหล่อเขามีข้อที่ถูกจริต
เขา ที่เราไม่มี แต่นั่นไม่ใช่เรื่องที่เรากำลังเสียใจนะ
ดาริกา เราก็คงต้องหาคนที่ถูกจริตกับเราเหมือนกัน เขา
เรียกว่าหาให้ถูกฝาถูกตัว”

“เร็ด” ดาริกายห้วง

ม่วนเหลือไม่รู้จะดีใจหรือไม่ดีใจ
เจ้านายชวนไปกินก๋วยเตี๋ยว เอ๊ะ! มัน
ประหม่าจังเลย

โอ้...เจ้านายทำไมเป็นคนกิน
ก๋วยเตี๋ยวเร็วอย่างนี้ละ น้ำมันร้อนนะนั่น
ชดยั้งกะน้ำเย็น อ้าว! ชามที่สามแล้ว
ม่วนเหลือยังกินชามแรกไม่หมดเลย ก็
ปกติเป็นคนกินช้าอยู่แล้วนี่นา จะให้ทำ
ยังไงได้

ไม่ได้การ ชามที่สามของเจ้านาย
ใกล้หมดแล้ว ม่วนเหลือต้องรีบกินให้เร็ว
ขึ้น เร็วขึ้น โอ๊ย! เหนื่อย กินไม่ทัน เสร็จ
ช้าให้เจ้านายรอไม่ได้ เสียหน้าม่วนเหลือ
แย่เลย

ม่วนเหลื่อเอ๋ยปากชมเจ้านาย

“เจ้านายกินเร็วนะครี๊บ ผมกินช้า”

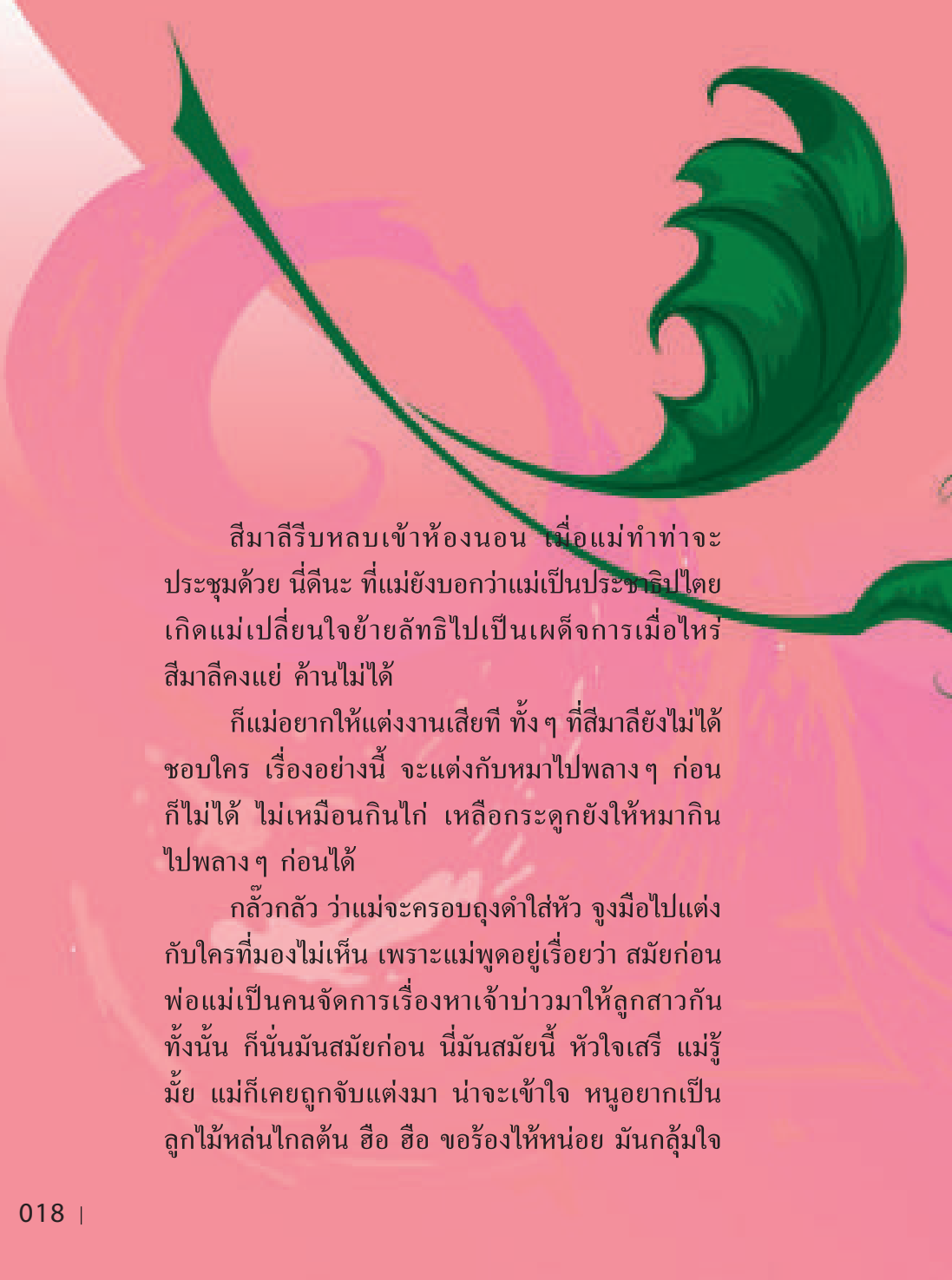
เจ้านายหัวเราะ

“พ่อผมสอน บอกว่ากินเร็วๆ จะได้รับไปทำงาน
ผมเชื่อพ่อ ผมกินเร็ว แต่ผมไม่ได้ไปทำงานตามที่พ่อ
บอก” แล้วเจ้านายก็หัวเราะอีก

ม่วนเหลื่อหัวเราะด้วย ยังคงกินช้าๆ ต่อไปตาม
ปกติ

ถ้าเจ้านายอยากชวนม่วนเหลื่อมากินถ้วยเดียว
ด้วยกัน เจ้านายต้องยอมรับว่าม่วนเหลื่อกินช้า ถ้า
เจ้านายไม่ชอบ วันหลังเจ้านายคงต้องมากินคนเดียว

สีมาลีรีบหลบเข้าห้องนอน เมื่อแม่ทำท่าจะ
ประชิดด้วย นีตินะ ที่แม่ยังบอกว่าแม่เป็นประชาติไปโดย
เกิดแม่เปลี่ยนใจย้ายลัทธิไปเป็นเผด็จการเมื่อไหร่
สีมาลีคงแะ ค้านไม่ได้

ก็แม่อยากให้แต่งงานเสียที ทั้ง ๆ ที่สีมาลียังไม่ได้
ชอบใคร เรื่องอย่างนี้ จะแต่งกับหมาไปพลางๆ ก่อน
ก็ไม่ได้ ไม่เหมือนกินไก่ เหลือกระดูกยังให้หมากิน
ไปพลางๆ ก่อนได้

ก็แล้วกลั้ว ว่าแม่จะครอบงำคำใส่หัว จูงมือไปแต่ง
กับใครที่มองไม่เห็น เพราะแม่พูดอยู่เรื่อยว่า สมัยก่อน
พ่อแม่เป็นคนจัดการเรื่องหาเจ้าบ่าวมาให้ลูกสาวกัน
ทั้งนั้น ก็นั่นมันสมัยก่อน นี่มันสมัยนี้ หัวใจเสรี แม่รู้
มั๊ย แม่ก็เคยถูกจับแต่งมา น่าจะเข้าใจ หนูอยากเป็น
ลูกไม้หล่นไม่กลัดดัน ฮือ ฮือ ขอร้องไห้หน่อย มันกลุ้มใจ

แม่คงเข้าใจ เพราะแม่เคยถูกจับแต่งงานมาก่อน แต่ถ้าแม่
ลืม ก็ไม่เป็นไร ตอนนี้แม่คงรู้แล้วว่าลูกสาวจะเอาลูกออกจากหัว
เองแน่ ถ้าแม่ใส่ให้

ผู้ชายนะหาเองได้

หนูจะไม่กลุ้มใจ ชีวิตข้างหน้าเป็นเรื่องของหนู ความอยาก
ได้ลูกเขยเป็นเรื่องของแม่ ยิ่งเรื่องหลานยิ่งไม่ใช่เรื่องของแม่
นี่มันมดลูกของหนูนาแม่

ประชาธิปไตยคือหนูจะแต่งเมื่อหนูจะแต่งค่ะแม่ ตอนนี้หนู
ยังไม่แต่ง และหนูจะไม่กลุ้มใจ

ไม่ได้เดินห่างมานาน ชบาเฉิดรู้สึก
ยังกับบ้านนอกเข้ากรุง ตื่นตาตื่นใจไปหมด
การจัดห้างแต่ละร้านช่างดูละลานตา เห็น
เสื้อผ้าใจสัน อู๊ย! อยากด้ายอยากได้ โอ...
กระเป๋านั้นสุดจะเก๋เหลือ ด้าย! ดุรงเท้า
ร้านนี้สิ เร็ดชะอันดับหนึ่ง กางเกงตัวนั้นเท่
ชะไม่มี

หัวใจละลายไปหลายรอบ เซลล์ประสาท
เตลิด อารมณ์เพริดเกินรั้ง อู๊ย! เอาสตังค์มา
ไม่พอ รูดบัตรซี รูดบัตร หัวใจสั่งมา

นั่นก็สวย นี่ก็เท เก๋ไปหมด ปล่อยให้หัวใจมัน
ละลายไปสักวัน เป็นการบริหารหัวใจ บริหารสมอง

เอาสตังค์มาไม่พอดีแล้ว จะได้ไม่ต้องซื้อ บัตรรูด
ไม่ได้ เจ้าบัตรเครดิตเป็นบัตรผ่านประตูนรก ฉันตัดเป็น
สองท่อนไปแล้วเมื่อวาน

หลวงพ่อบาเคยถามท่านป้านโน ลูกศิษย์ ที่หน้า
สินคำว่า

“เห็นไหม”

“เห็นครับ”

“สวยไหม”

“สวยครับ”

“ชอบไหม”

“ชอบครับ”

“เอาไหม”

“ไม่เอาครับ”

รู้มั๊ยบาเจิด “ไม่เอาครับ”

จิมกันซุมรู้สึกเมื่อยคอ เพราะต้องหันซ้ายหันขวา
ตามดวงตาที่แลเหลียว ก็ร้านของกินเล่นมาออกบู๊รรอบ
ตัวอย่างนี้ ดูสิ อะไร ๆ ก็น่ากินไปหมดเลย หอบถุงขนม
จนเจ็บมือแล้วก็มีอีกหลายบู๊ธ ยังไม่ทำท่าว่าจะหมด
เดียวไปยืมรถเข็นที่หน้าเคาน์เตอร์มาดีกว่า

หัวใจไหว ๆ ระริกกระรี่เหมือนดอกไม้ริมทางโดน
พายุ ไอนั่นก็น่ากิน เจ้านี้ก็ดูดี อู๊ย ขนมมัน ทำสวยจัง
อ้อ! เจอแล้ว ของโปรด เอ้! นั่นอะไรีร์ นั่นอะไรีร์ น่าชิม
จังเลย

อ้อ! เจอแล้ว ของโปรด ชื้อไปสักถุงหนึ่งก็พอ เอาไว้จิบเล่น
ซื้อเสร็จยัง เสร็จแล้ว
เงินไปซื้อของอื่นที่กินไม่ได้ดีกว่า

ศรีน้อยคนดี เสี่ยมเจียมตัว ชอบธรรมชาติ
รักสงบ รักเสียงเพลง เพื่อนแฉิวชอบมานินทาคนใน
ออฟฟิศให้ฟัง ศรีน้อยไม่อยากฟัง แต่กลัวเพื่อนแฉิว
ไม่ชอบ ก็เลยต้องฟัง ฟังไปฟังมา ต้องพลอยนินทาตาม
ไปบ้างพอประมาณ แต่ก็ไม่ชอบใจตัวเองเลย

ไม่ชอบหมดเลย

ไม่ชอบให้เพื่อนแฉิวนินทาคน

ไม่ชอบฟังเพื่อนแฉิวนินทาคน

ไม่ชอบร่วมนินทาคน

แต่ไม่กล้าตามใจตน ที่ชอบธรรมชาติ รักสงบ
รักเสียงเพลง

ไม่ชอบหมดเลย
ไม่ชอบร่วมนินทาคน
ไม่รู้ลืบทหลังเรา เพื่อนแฉ่กัคงเอาเราไปนินทา
ให้คนอื่นฟังด้วย

พระพุทธรเจ้ายังถูกคนนินทาเลย
วันนี้จะฟังเพื่อนแฉ่กัเจียบๆ ไม่ร่วมวงบรรเลง
ด้วย เดี่ยวเพื่อนแฉ่กัเปื้อ หนีไปเองแหละ

โห่กันตรึม หลงรักเจ้านายรูปหล่อ ทำไมเกิด
มาลือหล่อ แล้วทำไมถึงแต่งงานแล้ว ทำให้แห้วรุ่ม
โห่กันตรึม

สุดแสนจะเสียดาย แย่งมาดีมี๊ยนอ หรือเพียง
ได้รักข้างเดียวก็พอ (ข้างเดียวก็พอ...ก็พอ...ก็พอ)
(ลูกคู่)

ซ่านกรกสลาย มลายตั้งแต่ยังไม่ตั้งไข่ ก็มัน
รักเข้าแล้วจะทำยังไงได้ หัวใจมีแต่เขา

ซำตรมใจในคินเปลาเปลิ้ว เห็นพระจันทร์
ตายเดียว โอ้...ช่างเหมือนเราที่เดียวตาย

ทำยังไงดี ทำยังไงดี

ออกไปหางานที่อื่นทำดีมัยเนี่ย ที่ที่มีเจ้านาย
เป็นผู้หญิงซะเลย จะได้ไม่ต้องอกหักรักมลาย

พระพุทธรเจ้าสอนว่า หล่อยังไง ก็ปฏิภาณ
นั้นแหละ สิ่งที้ออกมาจากร่างกายทั้งของคนหล่อ
คนไม่หล่อสกปรกทั้งนั้น

หางานใหม่ก็ยากเนาะ

เอาละ หลวงพ่อสอนให้ท่องไว้ เวลาเห็น
เจ้านาย

“อนาคตคือแก่ เจ้านายจะลงพุงแน่ๆ หัวก็
ล้านด้วย”

ชุม นุ่ม โฮ ยื่นกล่องของขวัญวันเกิดให้พ่อ
พ่อยิ้มรับอย่างดีใจ กอดลูกสาวไว้ด้วยความรัก

“ขอบใจจ๊ะ ลูก”

ชุม นุ่ม โฮ ยิ้มดีใจแล้วก็หุบ เมื่อเห็นพ่อหันไป
รับของขวัญจากแฟนใหม่ของพ่อ กลัวพ่อจะชอบ
ของขวัญของเขามากกว่าของตัวเอง

พ่อมองตาแฉะหนึ่งก็รู้ใจ กลับมากอดไว้อีก และ
กระซิบเบาๆ ว่า

“Love me, love my love”

ชุม นุ่ม โฮ พยักหน้า ยิ้มให้พ่อเต็มปาก แต่ใจ
ไม่ยิ้ม

พ่อบอก “Love me, love my love”

ซุม นุม โฮ ยืมให้พ่อ เพื่อความสุขของพ่อ เธอ
อยากให้พ่อมีความสุข

ไม่เป็นไร ถ้าจะมีผู้หญิงสักคนที่ไม่ใช่แม่มาทำให้
พ่อมีความสุข เมื่อพ่อสุขแล้ว พ่อจะหัวเราะอารมณ์ดี
เธอชอบเสียงหัวเราะของพ่อ

“ถือว่าแฟนใหม่ของพ่อเป็นผู้ช่วยของเราก็คงแล้ว
กัน” ซุม นุม โฮ สรุปล

ชงแมวน้อยใจ เงินเดือนได้น้อยกว่าเพื่อนเอ๋ย
เพราะชงแมวกคิดว่าตัวเองทำงานเก่งกว่าเพื่อนเอ๋ย
เพียงแค่เพื่อนเอ๋ยชงกาแฟให้เจ้านายได้อร่อยกว่า
เท่านั้นแหละ ชงแมวก่อนในใจ

งานก็ท่วมหัว เงินก็หายไปเที่ยวไหนหมดไม่รู้
ขึ้นเงินเดือนมาอีกห้าร้อย ภาษีชัดไปอีกไม่น้อย ห้าร้อย
จะเหลือเท่าไร

อิจฉา อิจฉา ชาตินี้เจ้านายไม่เลิกกินกาแฟมั่ง
ก็แล้วไป

เฮ้อ! ชงแมวตอนหายใจใหญ่ยาว ๆ อิจฉาแล้วมัน
เหนื่อยซะ ยังเหนื่อยไม่พอรีเรา เอาอิจฉามาเพิ่มความ
เหนื่อย

เพื่อนเอ๋ยชงกาแฟก็ดีแล้ว เราจะได้ไม่ต้องชง
เราชงไม่อร่อย เดี่ยวเจ้านายไล่ออก

เจ้านายกินกาแฟนะดีแล้ว จะได้อ่านหนังสือพิมพ์
ไป ไม่ต้องมายุ่งกับเรา เดี่ยวเพิ่มงานมาอีก

อาจารย์สอนว่า

“ไม่มีใครในโลกนี้ที่น่าอิจฉา เพราะจริงๆ แล้ว
ทุกคนเป็นทุกข์ทั้งสิ้น”

บางทีเพื่อนเอ๋ยอาจชอมชงกาแฟไปเปิดร้านเอง
ก็ได้เน

นะ จอง งอง เงินเดือนไม่พอใช้อีกแล้ว ต้องรูดบัตร รูดบัตรนี้แล้ว ต้องแบ่งเงินส่วนหนึ่งไปโปะบัตรโน้น ที่เหลือค่อยเอามาใช้ ส่วนใบสุดท้ายรูดไม่ได้ และไม่ต้องโปะเงินเข้าไป เพราะธนาคารยื่นจดหมายฟ้องมาแล้วเมื่อวาน

นะ จอง งอง เหมือนตกอยู่ในวังน้ำวน สายชลวนเขียว เป็นเกลียวลิกกลง ฮู้ฮู้ ฮู้ฮู้ เกลียวน้ำวน วนวังดิ่งตรง ลิกกลงทุกที ฮู้ฮู้ ฮู้ฮู้

คิดไม่ออก นะ จอง งอง คิดไม่ออก ยังดีมีคนบอกเรื่องบัตรเครดิตไม่ติดตาราง ตัวไม่ติด แต่ใจติดตารางไปเรียบร้อยแล้ว

รู้ไม่สมัครบัตรเครดิตเสียตั้งแต่แรก

คนเราก็ยังงี้ พอรู้ว่ามีวงเงินให้รูด มันจะ
คอยมีเรื่องให้ใช้เงินไม่หยุดหย่อน มันเป็นเวทมนตร์
ของเงินตรา รู้ว่าที่ไหนมีวงเงิน ปีศาจจะส่งรายจ่ายมา
ให้ พอเราจน ปีศาจมันจะสนุก มันฆ่า ชอบแกล้งคน
ให้จน

ตอนนี้ต้องทำบัญชีรายจ่ายหน่อย จะได้รู้ว่าจะลด
อะไรลงได้อีกมั้ง บริหารเงินใหม่ไปจนกว่าจะหมดหนี้
อย่าท้อใจ หนี้ก็เป็นอนิจจัง มันไม่เที่ยง มีได้ก็หมดได้

แต่ใจเราต้องออกจากตะรางก่อน ไปสวดมนต์ให้
หัวใจดีกว่า มานั่งคิดทำไม ร้องไห้อย่างเดียว หนี้ไม่ลด
หรอก

ซิดซ่ายอยากขายที่ดิน บอกขายมาหลายปี
ยังขายไม่ได้ ก็ที่ดินมันขึ้น ซิดซ่ายก็ต้องขึ้นราคา
ตามขึ้น ไม่ยั้งงั้นก็ขาดทุน

ปีก่อน ซิดซ่ายบอกขายไปสามล้าน มีคนมา
ขอต่อสองล้านห้า แต่ที่ดินกำลังมีคนมาปลูกบ้าน
อยู่ใกล้ๆ ทำให้ซอยคึกคัก ซิดซ่ายจึงบอกว่าจะ
ขายสามล้านสอง

เขาก็เลยกลับไป

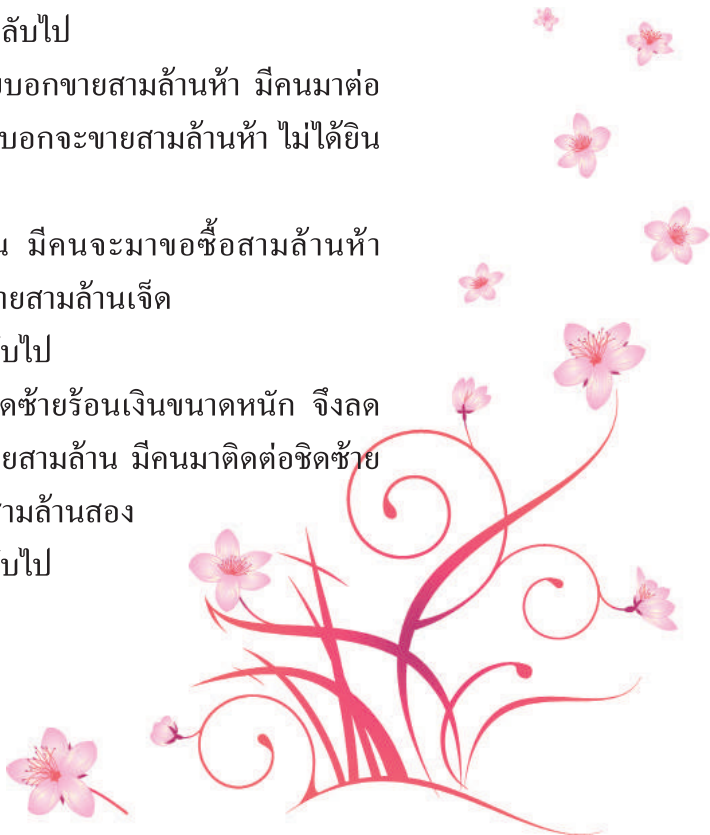
ปีนี้ซิดซ่ายบอกขายสามล้านห้า มีคนมาต่อ
สามล้าน ซิดซ่ายบอกจะขายสามล้านห้า ไม่ได้ยิน
รู้ง

เดือนก่อน มีคนจะมาขอซื้อสามล้านห้า
ซิดซ่ายบอกจะขายสามล้านเจ็ด

เขาเลยกลับไป

เดือนนี้ ซิดซ่ายร้อนเงินขนาดหนัก จึงลด
ราคาลงมา จะขายสามล้าน มีคนมาติดต่อซิดซ่าย
เลยบอกจะขายสามล้านสอง

เขาเลยกลับไป

เดือนนี้ซิดขายร้อนเงินขนาดหนัก
จึงลดราคาลงมา จะขายสามล้าน มีคนมา
ติดต่อ ซิดขายเลยขายทันที แหวกประเพณี
ที่เคยขึ้นราคา

ไม่เงินปัญหาไม่จบ ไม่ได้เงินมาแก้
ปัญหา

ตอนนี้ก็ได้เรียนรู้ว่า จะเอาตามใจ
ตัวเองทั้งสองทาง ทั้งให้เขาซื้อด้วย ทั้งได้
ราคาใหม่ด้วย มันเป็นไปได้

สัจธรรมมันเป็นอย่างนั้น ได้อย่าง
ก็ต้องเสียอย่าง

ปุนิมเห็นลูกไม่สบายเพราะเครียด สงสารลูก
จนเครียด คอยดูแลลูกทุกวัน จัดยาตามเวลา
หมอบอกอย่าให้เครียดมาก ยาจะช่วยดูแลอารมณ์
ทำให้สบายขึ้น

ปุนิมเครียดตามลูก เครียดไปเครียดมา
ตัวเองเลยไม่สบายตามลูก หมอต้องจัดยาให้ปุนิม

ปุนิมอยากจะหาย จะได้ดูแลลูก อยากให้ลูก
หาย อยากให้ลูกสบายใจ เวลาลูกรำเริง ปุนิม
สบายใจ เวลาลูกไม่รำเริง ปุนิมเครียด เครียด
เพราะตัวเองเครียด เครียดเพราะลูกเครียด และ
เครียดเพราะอยากให้ลูกหายเครียด รวมเป็น
สามเครียด

วันนี้หมอจับปุนิมนอนโรงพยาบาล บอกให้
นอนสามวัน ให้น้ำเกลือ

หมอบอกว่า ความเครียดของปุนิมไม่ทำให้ลูก
หายเครียด แต่ทำให้ลูกเครียดขึ้นเพราะเห็นปุนิมเครียด

หมอบอกว่า ความเครียดของปุนิมทำให้ปุนิม
เครียดยิ่งขึ้น

ไม่มีใครได้ประโยชน์จากเรื่องนี้เลย ปุนิมต้อง
ยอมรับความจริง ต้องมีใครคนใดคนหนึ่งหายเครียด
ก่อน จึงจะตัดวงจรนี้ได้ และนั่นควรจะเป็นปุนิมเอง
เพราะลูกยังไม่เข้าใจ

หวังได้ แต่ต้องผ่อนคลายตัวเองบ้าง เกิดเครียด
ซ็อกตายไป ใครจะดูแลลูก ทำไงหายเครียด ออกไป
เที่ยวดูอะไรบ้าง ไปห้างก็ได้ มีอะไรใหม่ๆ ให้ดูบ้าง
สมองจะได้บริหารบ้าง มีเวลาพักจากเรื่องนี้ไปบ้าง
สักครึ่งวัน แล้วจะดีขึ้น

จะจำเป็นเซลล์ ต้องเอาใจลูกค้า ลูกค้าจะเอา
อะไร พยายามจัดให้ เพื่อให้ลูกค้าถูกใจ จะได้ซื้อของ
จะจ๋ามากๆ

ลูกค้าคนนั้นต่อแล้วต่ออีก ต่อจนจะจ๋แทบจะต้อง
ยกคอมมิชชั่นให้ ต่อเสร็จได้อย่างใจแล้ว ลูกค้าก็เริ่มขอ
แถม แถมโน่นนะ แล้วแถมนี้ด้วย
จะจ๋อยากวิวาท

จะจําอยากวิวาท

แต่ก็มามองดูอีกที โห...ชาติก่อนลูกค้าคนนี้
คงอดอยากน่าดู ชาตินี้เลยหิวมาก น่าสงสาร

อะไร ทำมาค้าขายไม่แบ่งปันคนอื่นเลย จะเอาแต่
ได้ทำเดียว มันต้องให้คนอื่นเขามีเหลือไว้กินมังซี เซลส์
ก็ต้องกินข้าวนา

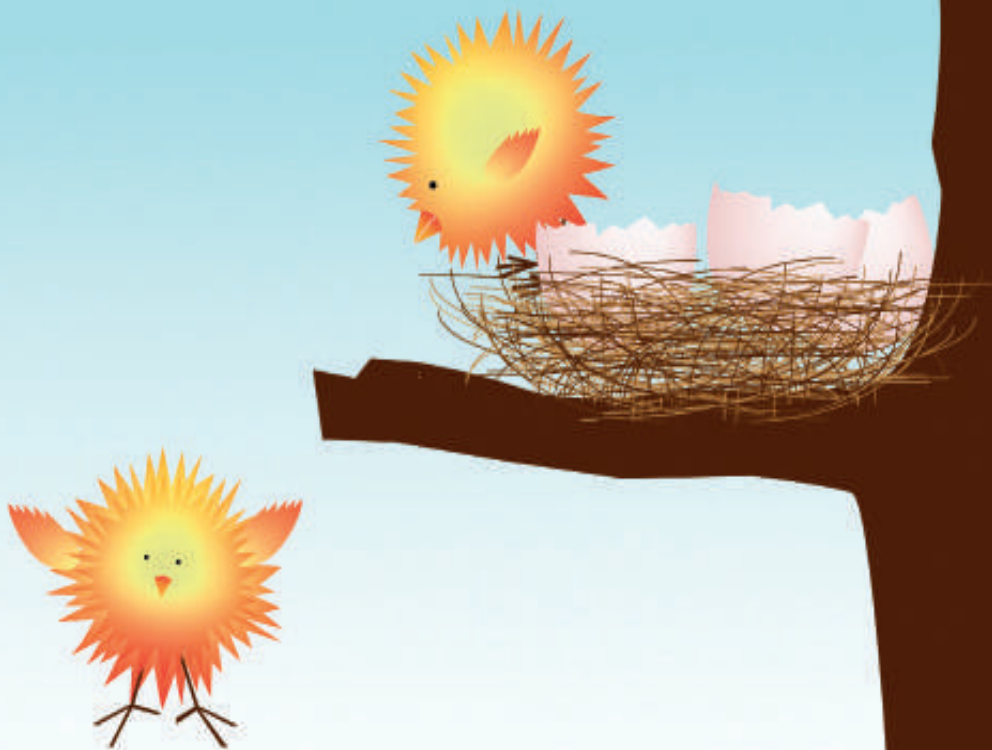
เฮ้อ!

พอเฮ้อได้จะจํากั๊ว ด้วยใจจริง

ก๊ากก๊อกเปื้อ ไออุ่นมันฟ่องเจ้านายอีกละ เจ้านาย
ก็จ้ลื้ม ไซ้ก๊ากก๊อกไปซื้อของ พอกลับมาไออุ่นไปฟ่อง
เจ้านายว่าก๊ากก๊อกเข้างานสาย เจ้านายก็พยักหน้า

วัน ๆ ไออุ่นเที่ยวฟ่องคนนั้นฟ่องคนนี้ ไม่มีใครดี
มีไออุ่นคนเดียว เห็นหน้าแล้วชักรำคาญ เดี่ยวจะ
ยกทัพไปเตะมัน

เห็นไออุ่นมันยืมน้ำบานตอ ฟอง
เจ้านายเรื่องคนนั้นคนนี้ แล้วสมเพช

คนอะไร แสดงความไม่มีน้ำยาของ
ตัวเองออกมาได้ขนาดนี้ เทียวได้ฟองเรื่อง
คนอื่นว่าเขาทำไม่ดี เจ้านายนั่งดูก็เห็นแต่
ความจี๋ฟองของไออุ่นจนเบื่อ

เมื่อไหร่มันจะรู้ตัวว่ามันน่าเบื่อ ที่
เทียวฟองเรื่องคนอื่นซะที

กึกก้อกเล็กสนใจ ไออุ่นเป็นคนที่
ไม่น่าเสียเวลาด้วย เจ้านายไม่ได้โง่ จะได้
เชื่อเรื่องที่ไออุ่นฟอง ถ้าเขาโง่ เขาคงไม่ได้
เป็นเจ้านาย

ไฟดับอีกแล้ว โอ้ย...ไฟดับอีกแล้ว น้าเบ๊อจ
พอไฟดับ ทำอะไรก็ไม่ได้ หุงข้าวก็ไม่ได้ อบน้ำก็ไม่ได้
น้ำไม่ไหล โทรศัพท์ก็ไม่ได้ เพราะต่อไฟไว้กับตู้ไฟ ดูทีวี
ก็ไม่ได้ อ่านหนังสือก็ไม่ได้ นอนก็ไม่ได้ มันไม่เวิร์ก ถ้า
จุดเทียนไขแล้วดูทีวีได้ก็还好

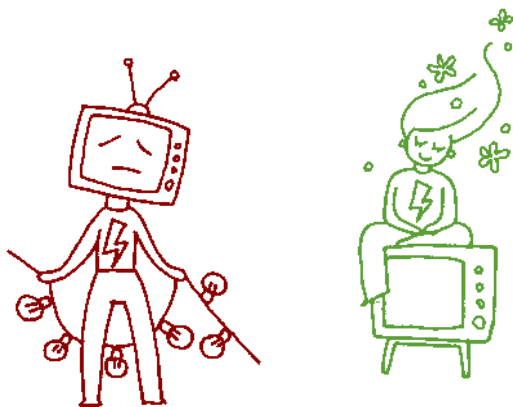
ชีวิตนี้ไร้ชีวา ถ้าชีวาไร้ทีวี

พรุ่งนี้ต้องเรียกช่างมาซ่อมไฟอีกแล้ว

เออ...ไฟดับก็ดี จะได้ไม่เปลืองค่าไฟ พรุ่งนี้ช่าง
ก็มาซ่อมไฟเองแหละ

ฝึกไว้ก็ดี สมัยก่อนไม่มีไฟฟ้า ทำไมอยู่มาได้
ให้กิเลสมันดับเหมือนไฟฟ้าได้มั่งก็ดีเนอะ จะได้
สบาย ไม่ต้องเดือดร้อนป้อนกิเลสมาก
ไฟดับก็ดี จะได้ไม่เปลืองค่าไฟ

จอง หวัง เจียะ ถูกเพื่อนโกงเงินไป นอน
พะงาบๆ ลึ้นไร่รื้อแถวแรงอยู่บนเตียง เจ็บแค้นเคืองโกรธ
โทษฉันไย ฉันทำอะไรให้เธอเคืองชุ่น จึงมาโกงเงินฉัน
ไป ฉันหามาด้วยความยากลำบากแทบเลือดยายกระเด็น
ไม่เห็นใจบ้างเลย เพื่อนเอ๋ย

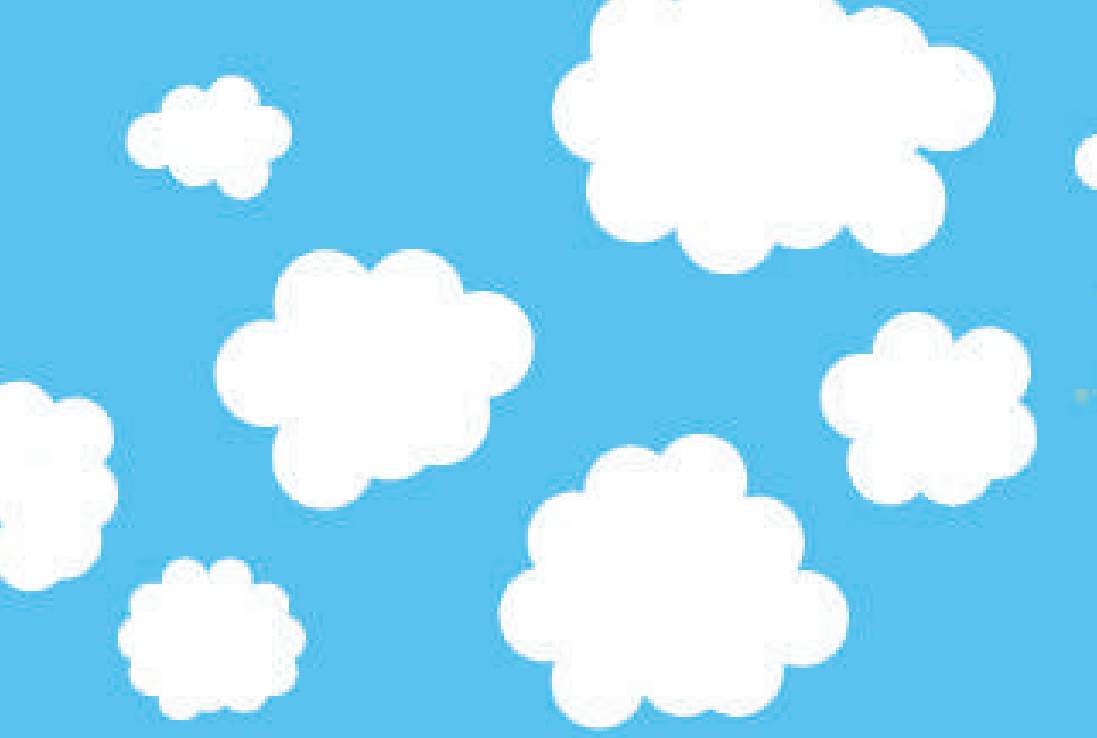
รีจะเอามิดไปพันมันดี เพราะป่านนี้จะเอาเงินคืน
มันคงจะจ่ายเงินไปหมดแล้ว

แจ้งความก็ไม่ได้ มันโกงโดยสุจริต เต๋ยวตำรวจ
ก็ไล่กลับมา เปลืองค่าแท็กชีเป่ล่าๆ

จะทำยังไงดี เครียดนะเนี่ย ยายอยู่ไหน

เอาละ เพื่อนเอ๋ย โกงได้โกงไป ถือว่าใช้นี้ชาติ
ก่อน หลวงพ่อโตท่านยังเคยเจียตะเกียงใส่มือจโมย
ที่ลอยจากไต้ถุนจะมาหยิบ ท่านว่า “มันอยากได้”
อโหสิกรรม อโหสิกรรม ทำแล้วเจ้ากันไป
แต่อย่ามาอีกนะ สีม!

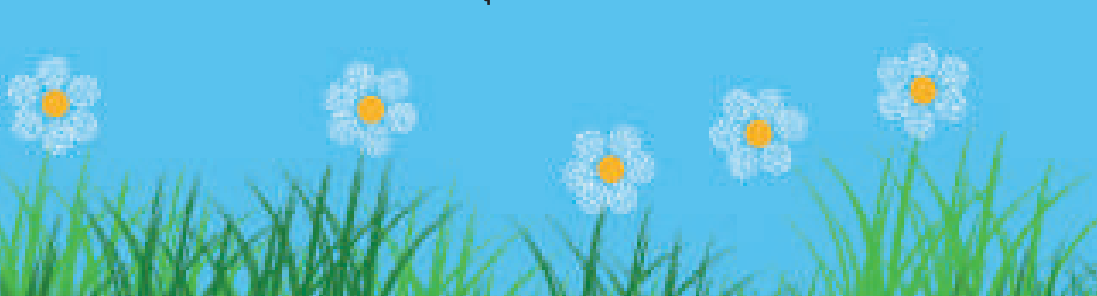
วันก่อนหม่อมมั่งมายืมเงินโซฟา โซฟาบอกว่ากำลังดังแตกอยู่เหมือน
กัน แต่หม่อมมั่งไม่เชื่อ

“อาราย เห็นหมุนเงินสร้างบ้านตั้งหลายสิบล้าน ชาวบ้านชาวเมืองเขา
กระซิบกันทั่วว่านายรวย จะหมุนเงินเล็กน้อยเพียงนี้มาให้เราไม่ได้รี”

โซฟาอธิบ้าย อธิบาย จนหมดคาแฟไปสามแก้ว หม่อมมั่งก็ไม่เข้าใจ
และไม่เชื่อ ดังนั้น โซฟาจึงหยุดอธิบ้าย เก็บแรงไว้หาเงินไปจ่ายดอกเบี้ยต่อ

หม่อมมั่งกลับไปด้วยความโกรธ อย่างนี้ต้องเลิกคบ

โซฟาไม่มีเวลาจะเสียใจ พรุ่งนี้เป็นวันจ่ายดอกเบี้ย

โซฟาว่าดี หม่อมมั่งจะได้ไม่มารบกวนอีก คนอย่างหม่อมมั่งคิดถึงแต่ตัวเอง พุดอะไรตัวเองถูกทุกที ใครจะตายเพื่อให้ได้สิ่งที่หม่อมมั่งขอ หม่อมมั่งก็ยินดีให้ตาย

โกรธซะให้พอนะ อย่าเลิกโกรธเร็ว โซฟาจะได้มีเวลาทำมาหากิน

วันนี้หมอให้แพรพรรณไปรับพ่อกลับบ้าน
หมอบอกว่าไม่มีทางรักษาแล้ว ควรจะให้เตียงคนไข้
อื่นไป

แพรพรรณรับพ่อกลับมาบ้านเล็กๆ แคบๆ ของ
เธอ เธอไม่มีเงินเลย คิดไม่ออกว่าจากวันนี้ไปพ่อจะ
อยู่ยังไงโดยไม่มียา พ่อจะเจ็บปวดทรมานแค่ไหนนะ
พ่อจะอยู่ได้อีกนานเท่าใด มีคำถามมากมายผุดขึ้นมา

แพรพรรณรู้สึกเศร้าเหลือเกิน

ในความเศร้า แพรพรรณก็ต้องยอมรับความจริง
 ของชีวิต คนเราถึงคราวเจ็บก็ต้องเจ็บ ถึงคราวตายก็
 ต้องตาย อย่าไปฝืนมันมากนักเลย ถ้าไม่ถึงคราวตาย
 ยังไงก็ไม่ตายหรอก ยาดีหมอดีก็ส่วนหนึ่ง กรรมก็ส่วน
 หนึ่ง มหาเศรษฐีก็ต้องตาย ประสาอะไรกับพ่อเรา

อย่าเศร้าแบบไม่ยอมเห็นความเป็นจริงก็แล้วกัน
 มันผิดทาง

ตอนที่เครื่องถูกรุกขึ้นมาดูสามีในยาม
เช้า เธอก็พบว่าเขาจากไปเสียแล้ว ร่างที่
แน่นิ่งเพราะเป็นอัมพาตมาสิบปี ยังคงแน
นิ่งเหมือนเดิม มีเพียงลมหายใจแผ่วเบา
เท่านั้นที่หายไป

เครื่องอรุณดูแลร่างกายที่ไม่ไหวคั้งนี้
มานานจนเหมือนเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต
ทำให้ยามนี้เธอเอง เธอไม่รู้จะทำอะไร ไม่มี
อะไรให้ทำ

โล่งอกหรือ ก็ดีเหมือนกันที่เขาพ้น
จากความทรมานเสียได้ ก็ดีเหมือนกัน
ที่เธอพ้นจากภาระหนักหนานี้ได้

แล้วเครื่องอรุณก็รู้สึกผิดต่อความรู้สึกนี้
ขึ้นมา

เครื่องร่อยๆ ปรับตัว เขาไป
สวรรค์แล้ว ไปสบาย พ้นจากความ
เจ็บปวด เขาอาจจะมองลงมาเห็น
เครื่องร่อนงงอยู่ตรงนี้ แต่คงไม่ได้
อยากให้เครื่องรู้สึกผิดที่รู้สึกว่าง
เขาคงเห็นใจกับความเหน็ดเหนื่อย
ที่ผ่านมาของเธอ อย่างน้อยนั่นคือการ
บอกรักอย่างยาวนานแล้ว เขาคงไม่
ต้องการให้เธอจมทุกข์กับการจากไป
ของเขาอีก เขาคงดีใจที่เธอสุขสบาย
ขึ้น

เครื่องคิดว่าสามีคงจะเข้าใจ
เธอ เขารักเธอมากพอที่จะอยากให้
เธอมีความสุขเหมือนกัน

“โอ๊ย! หลบไม่ทัน”

โฉมยงหันหลังขวับ หลบแวบไปยืนอยู่หลัง
แสงดาว ทำตัวให้เหมือนไม่ได้อยู่แถวนั้น แสงดาว
หัวเราะ

“หลบทำไม”

“เบ๊อ” โฉมยงทำเสียงขึ้นจมูก “เบ๊อดานัน ไม่รู้
เป็นอะไร พอเข้าใกล้มันอี๊ดอ๊ด เหมือนขาดอกซิเจน
อีตานี้นะชอบคุย โอ๊ย! ผมมีเพื่อนเป็นรัฐมนตรี พวก
ไฮไฮทั้งหลายเพื่อนเขาหมดเลย ไม่รู้ทำไม พวกนั้นมา
มีเพื่อนอย่างอีตานี้นี้ได้ อากัพ”

แสงดาวหัวเราะ “แสดงว่าเธอมีทุกซ์ทุกทีที่เจอ
เขาเลยซีเนี่ย”

โฉมยงถอนหายใจ

แสงดาวเห็นใจเพื่อน อยากให้เพื่อนหายจากโรค
หลบเรื้อรัง เธอปลอบโยนยง

“เวทนาเขาเถอะ แทนที่จะเบื่อ เขาเป็นคน
โชคร้าย หลวงพ่อสอนให้มีเมตตา เอาเขามาเป็นตัวหัด
เมตตาซี เขาคงมีปัญหาปมด้อยในใจอะไรสักอย่างที่เรา
ไม่รู้ มันทำให้เขาเรียกร้องความสนใจจากคนอื่นด้วยการ
บอกว่ามีเพื่อนไฮโซ น้าเวทนานะ ทำตัวเหมือนปูเสฉวน
เลย ไม่มีเปลือกของตัวเอง ต้องอาศัยเปลือกหอยเปล่า
มาทำบ้านทำกระดองให้ตัวเอง โฉมยงแค่เห็นว่าตัวเอง
ไม่อึดพเหมือนเขา ก็น่าจะยิ้มได้”

“โชคดีแล้วเรา” โฉมยงหัวเราะ

ทำไมต้องป่วยอีกแล้ว คัดเค้าคำนึง ดินฟ้าอากาศ
แปรปรวน แต่เราก็ปรับตัวอย่างระวังระไวแล้วนี่นา
เย็นหน่อยก็หาเสื้อมาใส่เพิ่มแล้ว ร้อนหน่อยก็ปลด
ผ้าคลุมไหล่แล้ว ดูแลตัวเองดีอย่างนี้ ยังจะน้ามูกไหล
อีก ร่างกายไม่รักดี เบื่อจริง ๆ ทำให้เพลียไปหมดเลย
ทำงานก็ไม่ได้ สุดจะเซ็งในหัวใจ

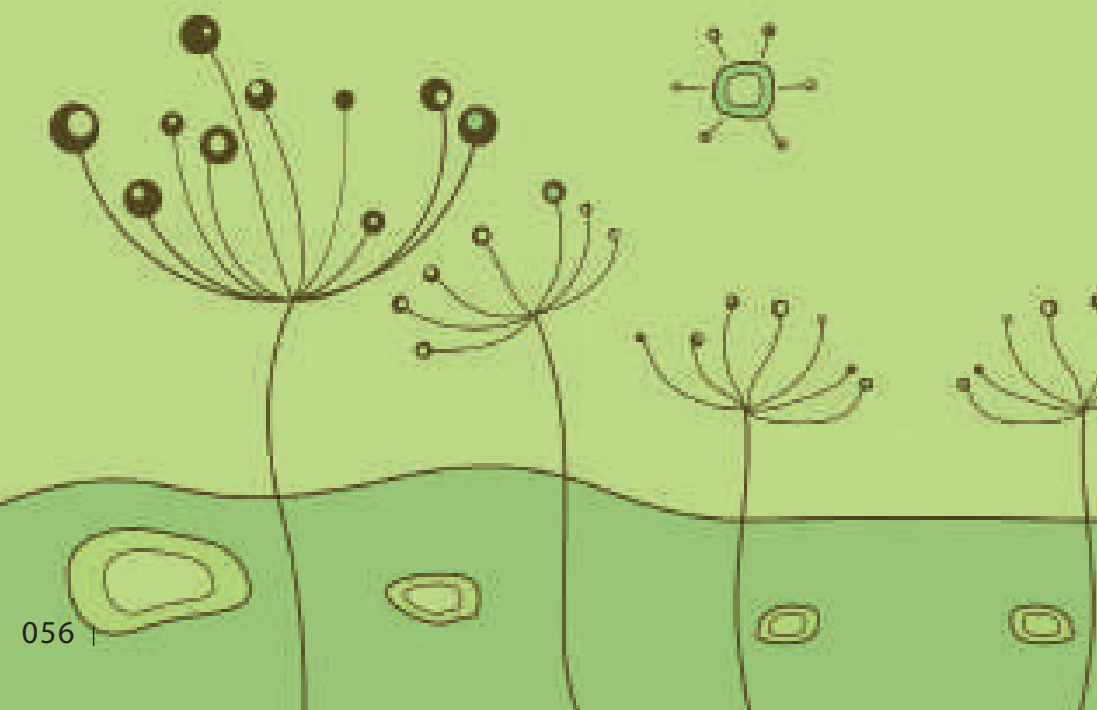
เฮ้อ! อย่าแข่งเลยดีกว่าเรา ร่างกายนี้มันก็อย่างนี้
ແລະ พระพุทธเจ้าบอกว่ ร่างกายนี้มีทุกข์มาก มีโทษ
มาก ถนอมเท่าไรก็ไม่อยู่ เหมือนเรือรั่ว พายวิดน้ำไป
กว่าจะถึงฝั่ง เหนื่อยแทบตาย

เราดูแลร่างกายให้ดีที่สุดก็แล้วกัน ถ้ามันยังจะ
ไม่สบาย ก็ประคบประหงมไป กายป่วย อย่าให้ใจป่วย
ด้วยนา เสียดุล ทำใจให้ดี เดี่ยวร่างกายก็ดีตามเอง
ร้องเพลง ร้องเพลง

พ่อของเราทุกคนแท้ๆ ทำไมพี่น้องจึงทำราวกับ
ว่านี่พ่อของเราคนเดียว พวกเขาคิดอย่างไรกัน จึงไม่
มาช่วยกันคนละไม้ละมือ ละม้ายเองก็ยากจนเหมือน
พี่น้องคนอื่น ๆ แต่ถ้าช่วยกันคนละนิดละหน่อย ก็ยัง
คงจะดีกว่าที่ทั้งหมดตกเป็นภาระของละม้ายคนเดียว

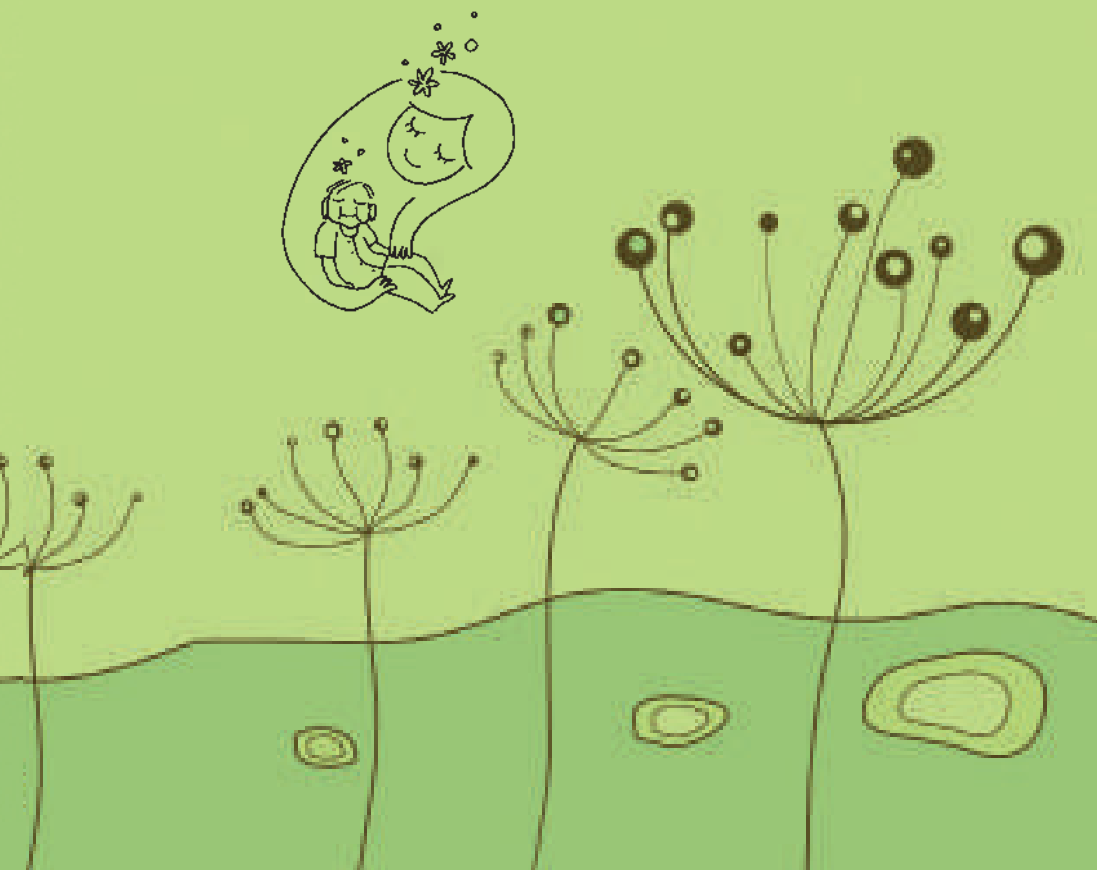
ท้อแท้ แต่ไม่รู้จะทำอะไร จะคิดอย่างไรดีนะ

ละม้ายดูพี่น้องคนอื่น น่าสงสารพ่อที่มีลูกหลายคน
แต่เหมือนมีละม้ายคนเดียว เพราะมีละม้ายคนเดียวที่
สนใจพ่อ

คิดซะว่าโชคดีของเราก็แล้วกันที่ได้ดูแลพ่อเต็ม ๆ
กตัญญูกตเวทีเป็นบุญใหญ่ คนดูแลพ่อแม่ย่อมเจริญ
คนอื่นเขาไม่เอาบุญเรื่องนี้ก็ช่างเขาแล้วกัน เราคงทำ
อะไรไม่ได้ เป็นเรื่องของเขาที่จะตัดสินใจอย่างนี้

เราตัดสินใจว่าจะดูแลกตัญญูพ่อ เราก็ทำให้ดี
ที่สุดละกัน

ลูกสะไภ้ของป้าของพ่อมาเยี่ยมเงินอีกคนหนึ่งแล้ว
อาทิตย์ก่อนก็ลูกชายของอาของแม่ก็มา สองอาทิตย์
ก่อนหลานชายของยายของสามีของลูกก็มา พรุ่งนี้จะมี
หลานของหลานของหลานของใครมาอีกมั๊ยเนี่ย

ยังกะเราเป็นธนาคาร ไยบัวคิด

คราวนี้จะให้ไปกู้โครมาให้อีกล่ะ นักกู้สิบทิศอย่าง
เราก็หมดที่กู้แล้วเหมือนกัน กูมาให้เขาเยี่ยมแล้วก็หายหัว
ไป ไม่เห็นมาช่วยส่งต้นส่งดอกให้มั่งเลย

“ไม่ให้ ไม่มีจะให้แล้ว” ไยบัวพูด

“ใจดำ” หลานของลูกของน้าว่า

“อ้าว!” ไยบัวร้องออกมาได้คำเดียว

หลานของลูกของน้าว่า “ใจดำ”

“เออดี” ไบบัวว่า “รู้ว่าใจดำก็กลับไปเสีย” ไบบัว
กิดฟันพุต บางทีการพุตตรงๆ ทำให้เข้าใจง่ายขึ้น

การช่วยญาติสงเคราะห์ญาติเป็นมงคลเรื่องหนึ่ง
แต่ต้องไม่เบียดเบียนตัวเอง เพราะการเบียดเบียน
ตัวเองก็เป็นบาปอย่างหนึ่งอีกแหละ

ทางสายกลาง ช่วยเท่าที่ช่วยได้ ส่วนช่วยไม่ได้
แล้วใครไม่เชื่อ นั่นเป็นปัญหาของเขา ไม่ใช่ปัญหาของ
ไบบัว ปัญหาของไบบัวมีเรื่องเดียว อย่าคิดว่าเสียหน้า
ไม่ได้โซว์รวย

เกิดเป็นคน บางทีต้องหัดเซย์ “โน” เสียบ้าง
ไม่จั้นเด็ดสะมอเร่

“เจียบชะทีลี”

บุญปานบ่นในใจ เธอนั่งสมาธิมาครึ่งชั่วโมงแล้ว แต่ความคิดยังคงฟุ้งกระจาย นี่เป็นเรื่องที่หนึ่งร้อยเก้าแล้ว คิดถึงเสื้อที่บางลำพู เดี่ยวหนึ่งร้อยสิบจะเป็นเรื่องอะไร

โอย! เจ็บเข้า เห็นบะกิ้นปลายนิ้วทำงานรู้สึกเหมือนว่าเท้าบวมแล้ว ไม่ได้ ไม่ได้ อย่าขยับนะ เดี่ยวเสียฟอร์ม

“เจียบเสียทีลี”

บุญปานหรีดาเปิดชั้นนิคหนึ่ง เห็นคนอื่นนั่งนิ่ง ราวกับรูปสลัก เธออยู่ตัวเอง

“เห็นมัย คนอื่นเขายังนั่งนิ่งได้เลย อย่าแพ้เขานะ”

แล้วเธอก็ยืมนิคหนึ่งรีบหุบ เมื่อเห็นคนนั่งสัปหงก

“เฮ้! เขาหลับแล้ว เรายังไม่หลับ”

ดีจังเลย วันนี้บุญปานยังไม่เสียฟอร์ม

บุญปานเข้าใจผิด คิดว่าการนั่งสมาธิคือนั่งเพื่อให้
สมองเงียบ บังคับตัวเองให้หยุดคิดจนหัวขมวด

ความจริงไม่ใช่

นั่งสมาธิแล้วรู้ ตามความเป็นจริงที่กำลังเกิดขึ้น
กับร่างกายและจิตใจ ในเสี้ยววินาทีนั้นต่างหาก

ความคิดเป็นเรื่องธรรมชาติ เมื่อเรารู้ตัวว่าคิด
ความคิดก็หยุดไปเอง แต่แล้วเดี๋ยวมันก็กลับคิดขึ้นมา
ใหม่ เราเพียงแค่ดู รู้ให้ทัน ว่าความคิดเกิดขึ้นอีกแล้ว
เมื่อรู้แล้ว ความคิดก็ดับไปอีก ดูทุกอย่างที่เกิดขึ้น
เหมือนดูละคร เป็นผู้ดู ไม่ได้เข้าไปห้ามไปยื้อไปหยุด
หรือแม้แต่ไปจ้องว่ากำลังจะเกิดอะไร ขึ้นต่อไป ดูอย่าง
สังเกต ดูอย่างสนใจ ดูอย่างสงบ ดูอย่างสนุก สนใจ
จะดู ดูลมหายใจเข้า ดูการหยุดนิ่ง ดูลมหายใจออก
ดูการหยุดนิ่ง ระหว่างลมหายใจ ดูอย่างเบา สบาย

เมื่อเอนจอยจะดู ดูแล้วก็จะเอนจอย

ไม่นานที่พนักงานออกจากบริษัทไป ระวังจะต้อง
ได้ยินข่าวว่าพนักงานคนนั้นไปดำบริษัทให้ลูกค้าฟังทุกที่
พนักงานที่ยังอยู่ก็หัวไหน อาจจะเข้ามาถาม ระวัง
ก็ปลอมใจว่าไม่ต้องแปลกใจ

“คนเราพอออกจากที่หนึ่ง ก็ไปเล่าให้อีกที่หนึ่ง
ฟัง ตอนเล่าเขาคิดว่าเขาได้สาระ แต่เขาไม่ได้คิดว่า
ขณะนั้นคนฟังมองเขาอย่างไร

“ถ้าคนฟังเชื่อเขา คนฟังคนนั้นก็น่าสงสารพอ ๆ
กับพนักงานคนนั้น

“ถ้าคนฟังไม่เชื่อเขา พนักงานก็เสียหายเอง

“สำหรับเธอยังอยู่ที่นี่ เธอเห็นสิ่งไม่ดีที่เขาพูด
หรือไม่เล่า ตัดสินใจเอาเองซีจ๊ะ

“แต่พี่ว่าลูกค้าไม่โง่หรอกนะ เขาคงมีวิจารณญาณ
ของตัวเองได้”

แม้ระวังจะไม่สะทกสะเทือน แต่ก็เหนื่อยใจ
เหมือนกัน

สงสารพนักงานที่ออกไปพูด คนเรานั่งพูดสิ่งไม่ดีออกจากปากเหมือนนิทานที่คนไม่ดีพูดอะไร จะมีคางคกหลุดจากปากออกมาทุกครั้ง คนฟังนั่งมองอย่างไร กำลังดูโชว์ของคนล้มเหลว

มีใครในโลกนี้ทำให้ทุกคนพอใจได้บ้าง ทุกคนคิดว่าตัวเองถูกร้อยเปอร์เซ็นต์อยู่แล้ว ถ้ามีสิ่งใดเกิดขึ้นบนดวงดาวนี้ เป็นความผิดของคนอื่นทั้งหมด

ปล่อยไปให้เหมือนลมที่พัดผ่านก้อนเมฆลอยไป จงเป็นหัวใจที่อยู่บนดวงจันทร์ที่พ้นจากเมฆแล้วนั้น

กระดินเป็นคนหนึ่งที่นั่งอยู่
ริมทางเฝ้ากับเขาด้วย คนเป็น
ร้อยนั่งกองกันอยู่หน้าโรงงาน
วันนี้โรงงานปิดแล้วเพราะขาดทุน
คนงานต้องกลับบ้าน

บ้านของกระดินอยู่บุรีรัมย์
ทำงานหลายปีไม่เคยกลับบ้าน
ทุกวันมาจากบ้านเขาก็เข้าโรงงาน
จนเป็นชีวิตประจำวันและประจำ
ปี ไม่มีเปลี่ยนแปลง เหมือน
โหลกล้วนลงในเข้าเดิมทุกวัน
พอโรงงานปิด กระดินเลยงมมาก
ในการออกจากความเคยชิน

จะไปทางไหนดี จะไปทำ
อะไรดี กลับบ้านก็ไม่ได้ เพราะ
บ้านก็ไม่มีอะไรเหมือนกัน

คิด ๆ แล้ว กระดินเริ่ม
ร้องไห้

กระฉินไม่ร้องไห้อีกแล้ว

สองมือสองขายังดี หมามันยังไม่อดตาย
วันดี ๆ ต้องมีชีน้า ทำงานอะไรก็ได้ เราทำงาน
เป็นทุกอย่างอยู่แล้ว ไม่ต้องงานโรงงานก็ได้

ลุกขึ้น ไปสมัครงานที่กรมจัดหางาน
ดีกว่า เดี่ยวโทรหาเพื่อนๆ ลักหน้อย บอก
ข่าวเราหางาน เดี่ยวพรั่งนี้ก็ได้เองแหละ
เชือสิ ไม่เชื่อตัวเรา แล้วจะเชื่อใคร

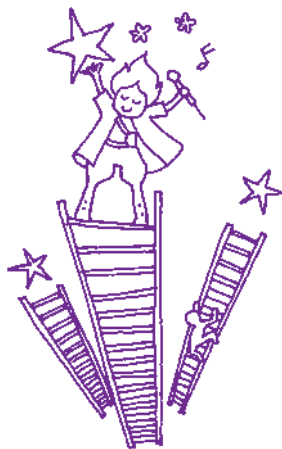

ไฟดวงสุดท้ายปิดลงแล้ว ทุกอย่างเงียบสงัด
ไม่เหมือนชั่วโมงที่แล้ว ที่คอนเสิร์ตเต็มไปด้วยแสงสี
เสียงและคนดูเป็นหมื่น ตอนนี้อยู่คนเดียวที่ยัง
นั่งอยู่ในความมืด

เมื่อก่อนนี้ คอนเสิร์ตทั้งคืนเป็นของเขา แต่
คืนนี้ เขาเป็นเพียงนักร้องรับเชิญ ที่ถูกเชิญมาด้วยน้ำใจ
ของรุ่นน้องที่อยากปลอบใจรุ่นพี่ ตลอดทั้งคืน เขาได้
ร้องเพลงเดียว

วันเวลาอันรุ่งโรจน์ดับไปแล้วพร้อมกับแสงไฟ
ดวงสุดท้าย ไม่มีใครอยู่ที่นั่นอีก

มีแต่เขากับเสียงถอนหายใจเบาๆ

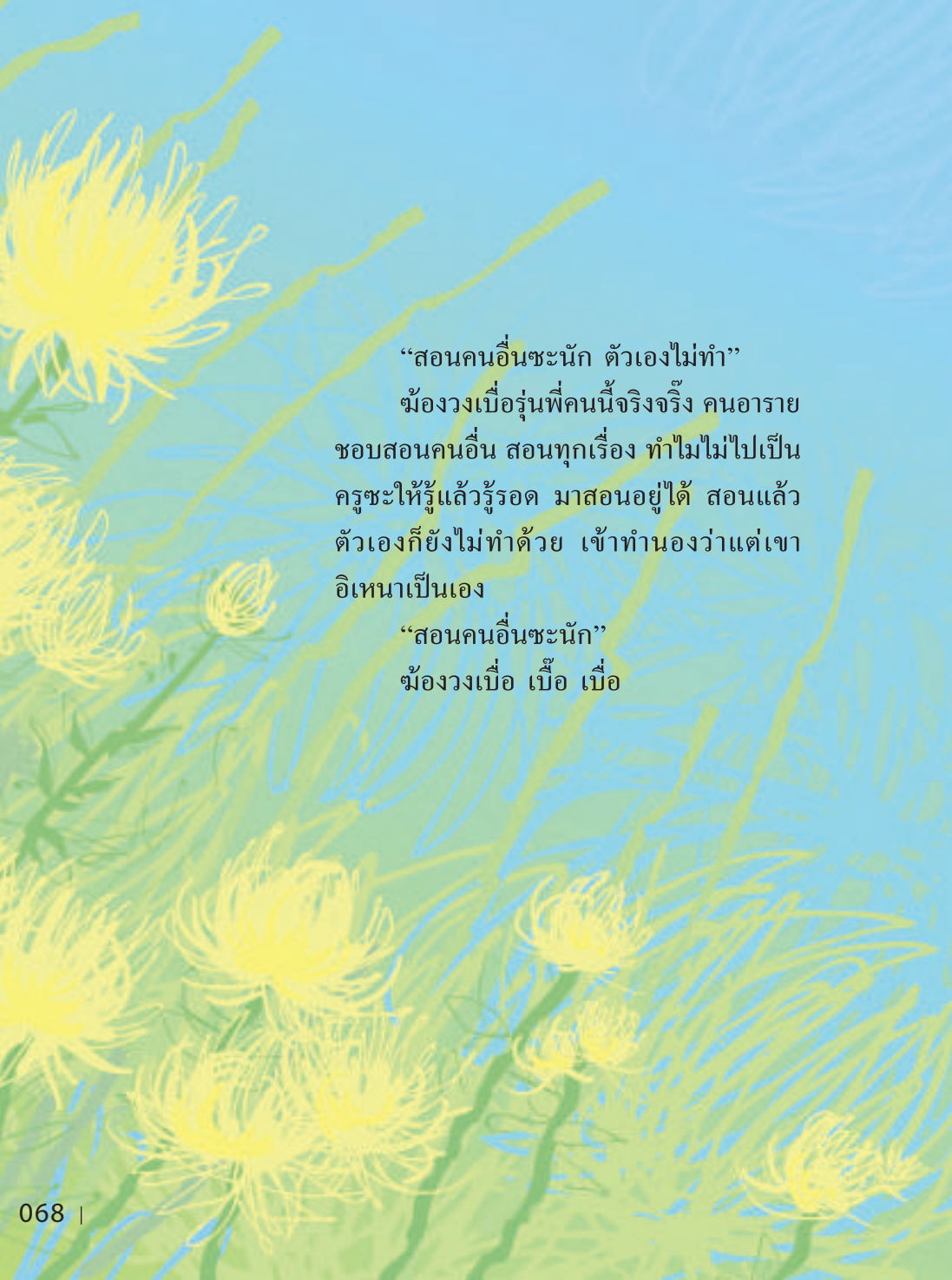
ไฟดวงสุดท้ายปิดลงแล้ว ทุกอย่างเงียบสงัด ไม่เหมือนชั่วโมงที่แล้ว ที่คอนเสิร์ตเต็มไปด้วยแสงสี เสียงและคนดูเป็นหมื่น ตอนนี้เหลือเขาคนเดียวที่ยังนั่งอยู่ในความมืด

ความมืดทำให้ลมหายใจผ่อนยาวได้อย่างสงบ ความเงียบเข้ามาทำให้ความตื้นตันหายไป ความเงียบเข้ามาทำให้เห็นตัวเอง ขณะที่ก่อนหน้านี้ มีแต่สายตาที่ทอดมองคนอื่น

แม้เวลาอันรุ่งโรจน์จะผ่านไปแล้ว น่าดีใจที่เขา ยังได้เคยครอบครองมัน คิดถึงความสุขหลัง เคยโค้งคำนับรับเสียงปรบมือ เคยคุกเข่าลงข้างเวทีรับช่อดอกไม้ มีชีวิตใครก็คนเล่าเมื่อเทียบกับประชากรในโลกนี้ ที่จะโชคดีย่างเขา ได้ไปถึงดวงดาว ได้จรัสแสงในหมู่ผู้ฟังที่รักเขา

ไม่ใช่ความผิดของเขาที่ต้องลงจากเวที ไม่ใช่ความโลเลของผู้ชมที่ไปขึ้นชอบนักร้องรุ่นใหม่ ทุกอย่างย่อมมีกาลเวลาของมัน

เขายัมให้ตัวเอง แต่อย่างน้อยครั้งหนึ่งในชีวิต เขาเคยครอบครองมัน ความฝันที่ใครๆ ก็ได้แต่ฝันถึง แต่ฝันของเขาเคยเป็นจริง

“สอนคนอื่นซะนัก ตัวเองไม่ทำ”

น้องวงเปื้อนรุ่นพี่คนนี้จริงจังจริง คนอาราย
ชอบสอนคนอื่น สอนทุกเรื่อง ทำไมไม่ไปเป็น
ครูซะให้รู้แล้วรู้รอด มาสอนอยู่ได้ สอนแล้ว
ตัวเองก็ยังไม่ทำด้วย เข้าทำนองว่าแต่เขา
อิเหนาเป็นเอง

“สอนคนอื่นซะนัก”

น้องวงเปื้อ เปื้อ เปื้อ

“สอนคนอื่นซะนั้ก ตัวเองไม่ทำ”

น้องวงคำจำรุ่นพี่คนนี้จริงจริง คนอารายชอบ
สอนคนอื่น สอนซะทุกเรื่อง ทำไมไม่ไปยื่นหน้ากระจก
แล้วสอนตัวเองซะมั้ง จะได้รู้ว่าตัวเองแย่งัง สอน
คนอื่นมันสอนงายลิ ว่าคนอื่นเขาไปเรื่อย ๆ ว่าเสร็จก็
ชมตัวเองในใจละชีว่าโก้ หารู้ไม่ว่าคนที่เขาถูกสอน
เขาแข่งตามหลังมาจนเปื้อ

สอนตัวเองไม่ได้ ยังมาสอนคนอื่นอีก
น้องวงละคำจำ

ลิลลี่ดาวาว ว้าว! โทรศัพท์รุ่นใหม่ สวยจังเลย
ใช้สัมผัสด้วย ฟังก์ชันแยะดีเป็นร้อย โอ้ย...อยากได้มั่ง
พอเห็นแล้ว ของเราโบราณไปเลยอะ ทำไงดี ไม่ยอม
ไม่ยอม เดี่ยวฉันจะต้องรีบไปถอยมามั่งสักเครื่อง

รีบไปก่อน รีบไปก่อน ดอกเบี้ยช่างมัน
สมองมันสั่งงานทันทีที่ใจเต้นรำ ลิลลี่รู้สึกดีดี
ชอบชอบ จะได้โทรศัพท์ใหม่แล้วเรา ทันสมัยให้ได้เสมอ
นะ จะได้เชิด เชิดชะเนียบ

ลิลี่ดาวาว ว้าว! โทรศัพท์รุ่นใหม่ สวยจังเลย
ใช้สัมผัสด้วย ฟังก์ชันเยอะดีเป็นร้อย โอโฮ...อยากได้มั่ง
พอเห็นแล้ว ของเราโบราณไปเลยอะ

แต่โบราณก็ยังใช้ได้ดี ของแอนทีคไจ หู
เจ้ากิเลสตัณหาตาไว จะมายั่วให้ฉันรูดบัตรเครดิต
ฉันไม่ได้เื่องอย่างที่เขาคิดหรอก เสียหน้าใครที่ไหนกัน
คนที่ไม่มีโทรศัพท์มือถือใช้เลยก็ยังมี นี่ก็มีใช้ ดีเท่าไร
แล้ว

ของใหม่ก็ใช้โทรฯออก ของเก่าโทรฯก็ออกตอน
จะใช้สื่อสารได้เหมือนกัน ยังไม่เคยตกข่าว

ถ้าตามใจตัณหา กระเป๋าจะเบา นี่เป็นสัจธรรม
ไม่เอา ฉันชอบให้กระเป๋าหนักเข้าไว้ ดอกไม้ฉันชอบนะ
ยกเว้นดอกเบ๊ยะ ไม่ยอมเสียให้ใคร

“ทำไมแม่ไม่เข้าใจเรา” เฟื่องฟ้าคิด

“แม่ แม่รู้มั๊ยว่าหนูคือเหมือนใคร ตอนเด็กๆ แม่ตีหนู บอกว่า หนูคือ หนูคือเหมือนแม่ไงล่ะ”

“แม่ ตอนยายป่วย แม่เอาอะไรไปให้กิน ยายก็ไม่ยอมกิน แม่กลับมาบอกว่า ยายคือเหลือเกิน”

หรือว่าคนเราพอแก่แล้วต้องคือ หรือไม่ใช่ มันคือมาตั้งแต่เกิด แล้วต่างหาก

“แม่ หนูตามใจแม่ได้ไม่ทุกอย่างหรอกนะจ๊ะ บางอย่างหนูก็ทำไม่ได้ ถ้าหนูเป็นเทวดา หนูอาจจะทำได้ทุกอย่าง แต่หนูยังเป็นหนูเอง บางอย่างทำไม่ได้ หนูขอโทษนะแม่”

เฟื่องฟ้าเสียใจทุกวัน

“ทำไมแม่ไม่เข้าใจเรา” เฟื่องฟ้าคิด

“แม่ แม่รู้มั๊ยว่าหนูคือเหมือนใคร ตอนเด็ก ๆ แม่ตีหนู บอกว่าหนูคือ หนูคือเหมือนแม่ไงล่ะ”

“แม่ ตอนยายป่วย แม่เอาอะไรไปให้กิน ยายก็ ไม่ยอมกิน แม่กลับมาบอกว่า ยายคือเหลือเกิน”

“แม่ เทวดาก็ยังทำอะไรไม่ได้ทุกอย่าง เทวดาคือ ก็มี คือคงไม่ได้เป็นเรื่องที่มีโทษอะไร เอาเป็นว่าหนูจะไม่คือกับแม่ก็แล้วกัน ดีมั๊ย ถ้าแม่ไม่อยากกิน แล้วหนู คิดว่าแม่คือ หนูก็คงคือเหมือนกันที่ไปอยากให้แม่กิน ตกลงหนูจะไม่คือแล้ว แม่ไม่อยากกินก็ไม่ต้องกิน แต่หนูทำบางอย่างให้แม่ไม่ได้อย่างที่แม่ต้องการ แม่ก็จะไม่ว่าหนูคือเหมือนกันไหม๊ยะ”

เฟื่องฟ้าจะยอมรับความจริงว่าคนเราต้องการ ไม่เหมือนกัน เมื่อเขาปฏิเสธ เราก็เพียงแค่ไม่คือเท่านั้น ก็จะไม่มีเรื่องกัน

อดีตกลับมาอีกละ อารมณ์เหมือนวันนั้นเดี๋ยะๆ
เลย เศร้าสะบัด

“โอ้ย...ไม่อยากคิดต่อเลย เนี่ยถ้าวันนั้นเขาไม่
พูดอย่างนั้น เราคงไม่ประชดหรือก พอประชดไปแล้ว
เป็นไงล่ะ เขาก็รับไม่ได้ อ้าว! นี่เราคิดต่ออีกแล้วนี่นา
แห่ม! ก็มันน่าเจ็บใจ...”

แล้วไฉนนี่ก ก็พล่ำมอยู่ในหัวต่อไปอีกยาวเป็น
ชั่วโมงกับอารมณ์ค้างที่ตามมาผุดขึ้นในวันนี้ แม้ว่ามัน
จะเกิดขึ้นเมื่อสิบปีที่แล้วก็ตาม

อารมณ์เหมือนวันนั้นเดี๋ยะๆ เลย

อดีตกลับมาอีกละ อารมณ์เหมือนวันนั้นเดี๋ยะๆ เลย
น่ารำคาญ

โอย...ไม่อยากคิดต่อเลย เนี่ยถ้าวันนั้นเขาไม่พูดอย่างนั้น
เราคงไม่ประชดหรอก พอประชดไปแล้วเป็นไงล่ะ เขาก็รับ
ไม่ได้ อ้าว! นี่เราคิดต่ออีกแล้วนี่นา แหม! ไม่ทันความคิดเลย

พอแล้ว ต่อไปนี้จะไม่ประชดใครอีกแล้ว หัวเราะเยาะ
ตัวเองดีกว่า จะได้ไม่ต้องมีอะไรมาย้อนคืนเรา

แต่ยังไง มันก็เป็นอดีตที่ผ่านพ้นไปแล้ว ปล่อยมันไป
ซะทีดีกว่า คิดอยู่ได้ ห่างไกลตั้งสิบปี เก็บไว้รอกใจเปล่าๆ
ไม่เอา ไม่คิดแล้ว ไม่ยอมอยู่ได้อ่านจากความคิดแล้ว

อนาคตก็ยังอยู่ไกล ใจว่าไปก็เหมือนคว่ำเมฆ ช่าง
มันไป

อยู่กับวันนี้ เดียวนี้ดีกว่า และก็อยู่กับเดี๋ยวนีที่ดีๆ ด้วย
เราเองเป็นคนเลือกได้นี้ว่าจะหยิบแต่ดอกไม้ใส่ชีวิต ใครมา
ห้ามเล่า

ผมมาคิดนะว่าผมจะทำงานไปได้อีกนานแค่ไหน
ตอนนี้ก็แก่แล้ว เดี่ยวนี้ผมรู้สึกเหนื่อย อีกหน่อยผมก็
ต้องเลิกทำงาน คงขายหุ้นไป ได้เงินมาเก็บไว้กินยาม
แก่ ป่านนั้นลูกก็อายุมากแล้ว เขาก็ดูแลตัวเองไปได้

เอ้! แล้วถ้าหุ้นขายไม่ได้จะทำไงดี ผมจะเอาอะไร
กิน ลูกชายจะเลี้ยงผมมัย แต่ผมก็ไม่อยากให้ลูกต้อง
มาเลี้ยงผมนะ ผมคงจะ... ผมอาจจะต้อง...

โธ้ย! ผมเหนื่อย คิดซะเหนื่อย

ผมมาคิดนะว่าผมจะทำงานไปได้อีกนานแค่ไหน
ตอนนี้ก็แก่แล้ว แต่นึกอีกทีก็จะคิดไปทำไม เพราะแค่
คิดยังไม่ทันทำอะไรก็เหนื่อยแล้ว พระพุทธเจ้าท่านว่า
อย่าคิดถึงอนาคตที่ยังมาไม่ถึง ผมควรทำปัจจุบันให้ดี
ยังไงผลที่เกิดในอนาคตก็ควรจะเป็นดีตามมา

ผมคงจะทำงานไปได้อีกนานเท่าที่ผมจะทำได้
วันไหนที่ผมจะได้หยุด มันคงจะบอกผมเอง

ผมยังไม่รู้เลยว่า บ่ายนี้ฝนจะตกหรือเปล่า แล้ว
ผมจะไปรู้ได้ยังไง ว่าอีกหลายปีข้างหน้าผมจะขายหุ้น
ได้หรือเปล่า คิดให้เซลล์สมองเหนื่อยเปล่าๆ

ผมควรจะคิดว่า ตอนนี้จะดูแลเรื่องอะไรดี
น่าจะดีกว่า

สุดหล่อเสียผมทำเท่เหมือนนายแบบ แต่งตัวเสร็จแล้ว
สำรวจในกระจก หันทางซ้ายที ทางขวาที แล้วทางซ้ายอีกที
ตะปลายผมอีกหน่อย แล้วยิ้มแฉ่งเขียวให้ตัวเอง วันนี้จะไป
ดินเนอร์กับแฟน ต้องหล่อให้จับ

เอาของขวัญไปฝากแฟน กินข้าวไป มองตาแฟนแทน
น้ำตาล กับข้าวอร่อยหรือเปล่าไม่รู้ มัวแต่ดูตาแฟน ชื่นใจ
คนอะไรยิ้มสวย หน้าก็สวย แฟนใครเนี่ย

เฮ้ย! แฟนเราซี จะแฟนใคร อิจฉาตัวเอง แต่คำถามนี้
น่าคิด เอ๊ะ! จะเป็นแฟนเราไปอีกนานมั๊ย เขาแอบมีคนอื่น
อะป่าว เขารักเราจริงมะ รักเราเท่าฟ้ามั๊ย อีกหน่อยแก่แล้ว
เขายังจะรักเรามั๊ย

สุดหล่อเพลอคิด มั่นอดคิดไม่ได้ ดูตาแฟนสิ สวยชื่นใจ
ออกอย่างนี้

สุดหล่อเสียผมทำเท่เหมือนนายแบบ แต่งตัวเสร็จแล้ว ตำรวจในกระจก หันทางซ้ายที่ ทางขวาที่ แล้วทางซ้ายอีกที ตะปลายผมอีกหน่อย แล้วยิ้มแย้มเงี้ยวให้ตัวเอง วันนี้จะไปดินเนอร์กับแฟน ต้องหล่อให้จับ

เอาของขวัญไปฝากแฟน กินข้าวไป มองดาแฟน แทนน้ำตาล โบราณว่าอยากสุขเจ็ดวันให้ตัดผมใหม่ อยากสุขเจ็ดเดือนให้มีเมียใหม่ อยากสุขตลอดไปให้ปลูกต้นไม้ใหญ่ แต่สุดหล่อว่า สุดหล่อจะอยู่กับแฟน คนนี้ไปจนตายคาต้นไม้ใหญ่ด้วยกัน

สุดหล่อรู้ว่าอีกห้าสิบปี แฟนคนนี้จะแก่ แต่ก็ยังสวยในสายตาสุดหล่อ คนเราจะรักกัน ไม่ใช่จะยอมรับเฉพาะเรื่องดี ๆ เราต้องยอมรับส่วนที่ไม่ดีของเธอด้วยความ เป็นจริงของมนุษย์เป็นอย่างนั้น แฟนก็คงจะรักเราเหมือนกัน แต่ถ้าเขาเปลี่ยนใจทีหลัง เขาก็ต้องมีเหตุผลที่ดี ยิ่งไงความจริงก็คือความจริง ชีวิตเป็น อย่างนี้

แต่ความจริงวันนี้ที่ต้องยอมรับ คือดูดาแฟนแทน น้ำตาล หวานชะหยด

หมอดูบอกให้สมรวยไปแก้เคล็ด สมรวยอยากซื้อ
เคาน์เตอร์เพนไปนวดพระพุทธรูปให้หายเคล็ด แต่
หมอดูบอกให้ซื้อรังผึ้ง ต้องแบบมีรังผึ้งข้างในด้วยนา
แล้วก็ผลไม้กับรูปเทียน แก้วแล้วดวงจะหายเคล็ด
ตอนนี้ดาวมาทับเลยเคล็ด

น่าจะเอายาหม่องไปทาดาวชะเลย

ไม่ไปก็ไม่ได้ เขาหักแล้วใจมันไม่สบาย โบราณว่า
จิ้งจกทักอย่าออกจากบ้าน จะโชคไม่ดี นี่คนทัก ตัวใหญ่
กว่าจิ้งจกเยอะเลย น่าจะเชื่อสักหน่อยดีมัย จะได้
โชคดี

แต่สมรวยก็สงสัยนะ ทำไมคนเป็นร้อยไปหา
หมอดู มันเคล็ดทุกคน ดาวอะไรมันจี้เล่นนักหนา
เกี่ยวทับใครต่อใครเล่นอยู่เรื่อย สงสัยพอดคนนี่แก้เคล็ด
ดาวเลย देंดกระดอนเลยไปทับเอาคนนั้นแทนก็ไมรู้

แล้วทำไมมันไม่ देंดทับหมอมั่งนะ

สมรวยสงสัย ทำไมคนไปหาหมอต้องเคล็ด
ทุกคน ดาวอะไรมันจี้เล่นเทียวกับใครต่อใครไปเรื่อย
สงสัยพอกันนี้แก้เคล็ด ดาวก็ดังไปทับคนโน้นแทน
ทำไมดังข้ามหมอไปมา มันดังทับหมอมั่งมัยนะ

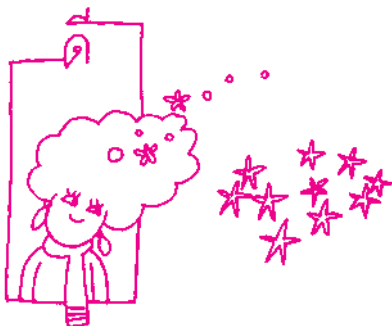
คงทับหมอเหมือนกัน แต่หมอไม่รู้

มันทับตลอดกาล ได้ข่าวว่าหมอมานาน แม่น
แสน แต่ทำไมยังจนอยู่ ห้องก็เล็กนิดเดียว ทำไมไม่แก้
เคล็ดให้ตัวเองรวยบ้าง บอกแต่ว่าหมอมาช่วยคนอื่น
เป็นหมอดูรวยไม่ได้ ความรวยเป็นคำสาปของโลก
สมรวยอยากถูกสาป แล้วจะไม่ขอถอนคำสาปเลย

ขอให้รวยจริงๆ เถอะ

พระพุทธเจ้าท่านว่า การได้ประโยชน์เป็นทุกข์ดี
อยู่ในตัวแล้ว ดวงดาวในท้องฟ้าจะทำอะไรได้ คนเขลา
มัวเชื่อฤกษ์ยาม เคราะห์ห้ามยามเคล็ด

สัจธรรมคือความจริง ความจริงคือทำดีได้ดี นี่คือ
แก้เคล็ดตัวจริง

ชายพจน์ได้สำนักงานใหม่ ต้องไปปรับปรุง
สถานที่ ลานหน้าตึกใช้เป็นที่จอดรถได้ แต่มุมหนึ่งของ
ลานมีศาลพระภูมิเดิมตั้งอยู่ น่าจะย้ายกระเถิบไปอีก
หน่อย หรือย้ายไปคาตฟ้า

ป้ามาสีร้อนใจ บอกชายพจน์ว่าเรื่องนี้จะต้องมี
ผู้รู้ มีพราหมณ์มาช่วย แต่อย่างไรก็ต้องมีศาลพระภูมิ
ใครๆ เขาก็มีกัน เรื่องอย่างนี้ขาดไม่ได้ และเป็นเรื่องที่
ต้องระวังมาก เช่นดูว่าพระอาทิตย์มาทางไหน เเงของ
ตึกทอดไปทับโดนศาลพระภูมิหรือเปล่า และต้องมีทั้ง
พิธีถอนศาลเดิมและพิธีตั้งศาลใหม่ด้วยนะ แต่เรื่อง
ข้าวของในพิธี ป้าจัดหาให้ได้

ป้ารู้จักท่านพราหมณ์ระดับสำคัญเชียวหนา เดี่ยว
ป้าจะไปเชิญท่านมาดูสถานที่ว่าจะตั้งตรงไหนดี ตั้งแล้ว
จะได้เจริญรุ่งเรือง

ชายพจน์ได้สำนักงานใหม่ ต้องไปปรับปรุงสถานที่ ลานหน้าตึกใช้เป็นที่จอดรถได้ แต่มุมหนึ่งของลานมีศาลพระภูมิเดิมตั้งอยู่ น่าจะย้ายกระเก็บไปอีกหน่อย

ชายพจน์เชิญพราหมณ์มาดูว่าจะตั้งศาลใหม่ตรงไหนดี

พราหมณ์บอกว่า ดูท่าทางชายพจน์เป็นคนดี มีศีลธรรม เท่าที่คุยกันมาได้ชั่วโมงหนึ่ง พอมองออกว่าเป็นคนมีความคิดดี ๆ อย่างนี้ไม่ต้องตั้งศาลพระภูมิก็ได้ เพราะศาลพระภูมินั้น ตั้งแล้วเจ้าของบ้านต้องมาไหว้ด้วยตัวเองทุกวันจึงจะดี ถ้าให้พนักงานแม่บ้านบริษัทมาไหว้แทน ก็เหมือนไม่ได้ไหว้ ชายพจน์เปรียบเหมือนคนเรียนระดับมหาวิทยาลัยแล้ว ไม่ต้องทำพิธีกรรมระดับมัธยมก็ได้ ศาลพระภูมิมีไว้ให้กำลังใจคนที่ยังต้องการกำลังใจจากภายนอก ชายพจน์น่าจะไม่ต้องทำชายพจน์เลยไม่ต้องศาลพระภูมิ

พิไลไปซื้อต้นไม้ มีต้นพิกุล
เกาลัด ตะแบก กำลังคุยกับแม่ค้า
เพลินๆ เหลือบไปเห็นดาเบญญาต้น
สูง ถามแม่ค้าว่าขายเท่าไร เพราะ
วันก่อนเพิ่งไปซื้อจากอีกร้านหนึ่งมา
ปรากฏราคาร้านนี้ถูกกว่าที่ซื้อ
วันก่อน

ว้ากเพ้ย! จี๊วออกโรง ทำไมถูก
กว่า ยังจี้ร้านโน้นก็ขายแพงทุกต้น
ที่ไปซื้อมาหรือไง โอ้ย... วันนั้นซื้อตั้ง
ห้าต้นมั้ง โดนเข้าไปเท่าไหนเนี่ย
พิไลรำพัน เสียขายเงินที่เกินไป

ฟิไลไปซื้อต้นไม้ เหลือบไปเห็นตาเบบูอยู่ต้นสูง ถามแม่ค้าว่าขาย
เท่าไร เพราะวันก่อนเพิ่งซื้อจากอีกร้านหนึ่งมา

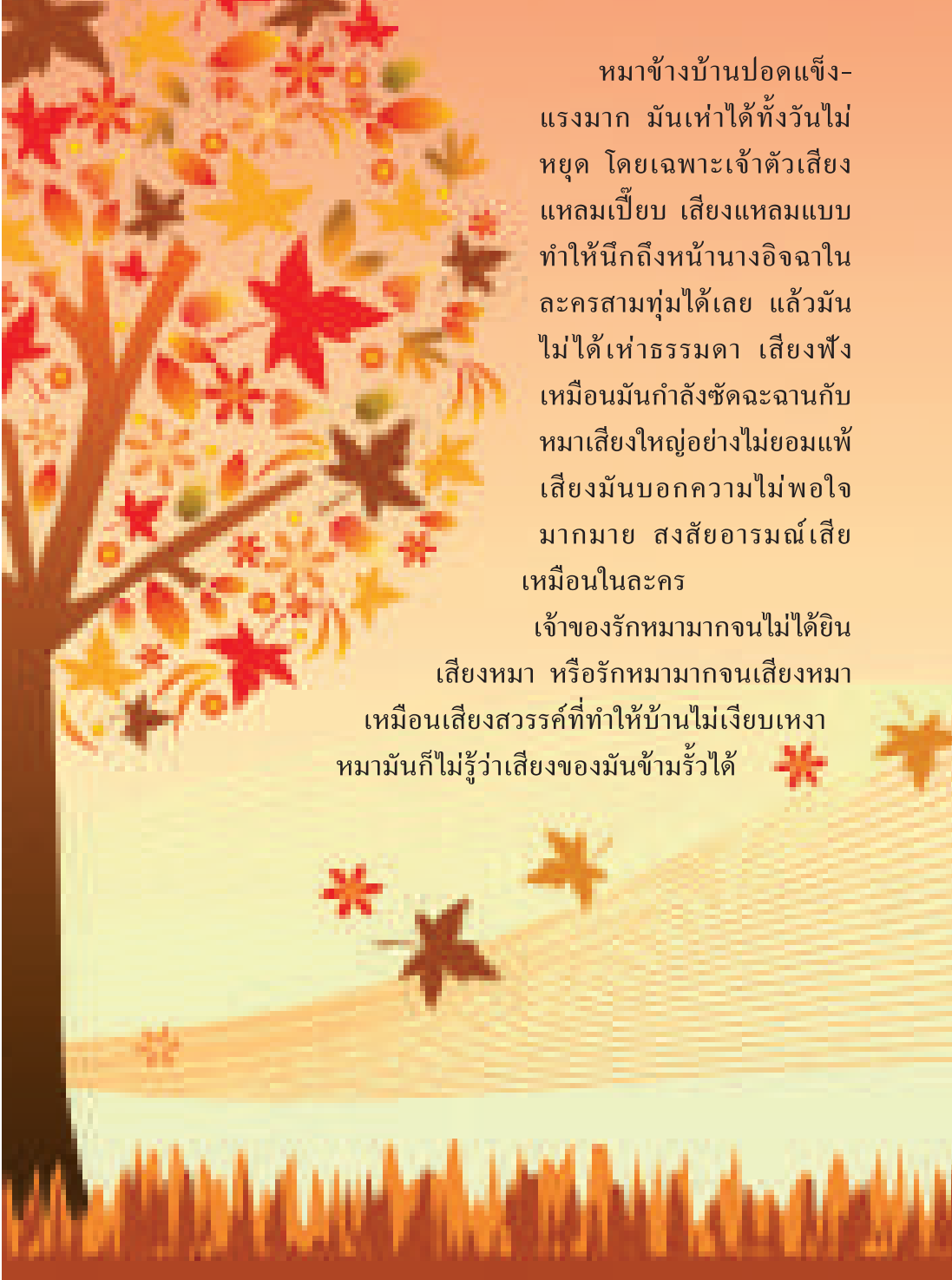
ปรากฏว่าร้านนี้ราคาถูกกว่าที่ซื้อวันก่อน

ฟิไลหัวเราะ ขำตัวเอง โดนอีกแล้วเรา ซื้อของที่ไหน เจอร้านแพงก่อน
ทุกที จะมัวคิดเสียดายเงินที่เกินไป มันก็เป็นอดีตไปแล้ว เสียดายความคิด
ของตัวเองมากกว่า ว่าไม่น่ามัวคิดโง่ๆ ให้เป็นทุกข์เลย นึกว่าซื้อความโง่
ก็แล้วกัน

แต่ก็ไม่ใช่เรื่องโง่หรอกนะ ความไม่รู้เป็นเรื่องธรรมดา ถ้ามัวสืบราคา
ขับรถไปถามแต่ละร้าน เทียบราคาได้ ซื้อถูกไปหน่อย แต่เสียด่าน้ำมัน
ไปตรึม รวมแล้วอาจจะแพงกว่าเสียอีก

เอาน่า ก็แค่แม่ค้า เขาทำมาค้าขาย เงินเกินไปแค่นั้น ไม่ได้ช่วยให้
เขารวยขึ้นอีกนักเลย ผ่านมาก็ที ก็เห็นขายต้นไม้อยู่แค่นี้ นึกว่าช่วยกัน
กระจายรายได้ก็แล้วกัน

ฟิไลสบายใจ ได้ช่วยชาวบ้านอีกคนหนึ่งแล้ว

หมาข้างบ้านปอดแข็งแรงมาก มันเห่าได้ทั้งวันไม่หยุด โดยเฉพาะเจ้าตัวเสียงแหลมเปี้ยบ เสียงแหลมแบบทำให้นึกถึงหน้านางอิจฉาในละครตามทุ่งได้เลย แล้วมันไม่ได้เห่าธรรมดา เสียงฟังเหมือนมันกำลังซัดจะฉานกับหมาเสียงใหญ่อย่างไม่นุ่มแพ้ เสียงมันบอกความไม่พอใจมากมาย สงสัยอารมณ์เสียเหมือนในละคร

เจ้าของรักหมามากจนไม่ได้ยินเสียงหมา หรือรักหมามากจนเสียงหมาเหมือนเสียงสวรรค์ที่ทำให้บ้านไม่เงียบเหงาหมามันก็รู้ว่าเสียงของมันข้ามรั้วได้

หมาเอ๋ย หมาน้อย เจ้าไม่รู้ว่าเสียงเจ้าข้ามรั้วได้
เจ้าไม่รู้ว่าเสียงเจ้ามันกวนประสาทเท่าแค่ไหน อยากจะ
เตะหมาเหลือเกิน

โชคดีที่เจ้ามีเจ้าของที่รักเจ้าสุดแสน ยามค่ำก็ได้
ยินเสียงเรียกกินข้าว

“จุนเอ๋ย จุน มากินข้าวลูก”

วันเกิดก็มีเจ้านายมาร้องเพลงให้ แสปี้ เบิร์ต
เดย์ ทุ ยู

ชาติก่อนฉันเคยไปทำความรำคาญให้เจ้าสินะ ถึง
มาทวง แต่คงไม่ได้หมายความว่าชาติก่อนฉันเป็นหมา
สินะ

เฮ้อ! เอาละ สงสารมัน ชาตินี้เกิดเป็นหมา อโหสิ
ขอชาติใดชาติหนึ่งเราอย่าได้เป็นอย่างนี้เลยนะ เกิดมา
เป็นหมายังไม่มีโอกาสได้เป็นหมาสุขสบายเหมือนตัวอื่น
เขา ยังต้องมาเป็นหมาชนิดเห่าทั้งวันทั้งคืนอีกด้วย

รักษาปอดให้ดีๆ นะเจ้า

ปั้นแปะมีคนงานมาช่วยทำสวนวันเสาร์ คนงานรู้ว่าปั้นแปะใจดี บางทีก็มาวันอาทิตย์แทน บางทีเจอกันวันอาทิตย์พอดี

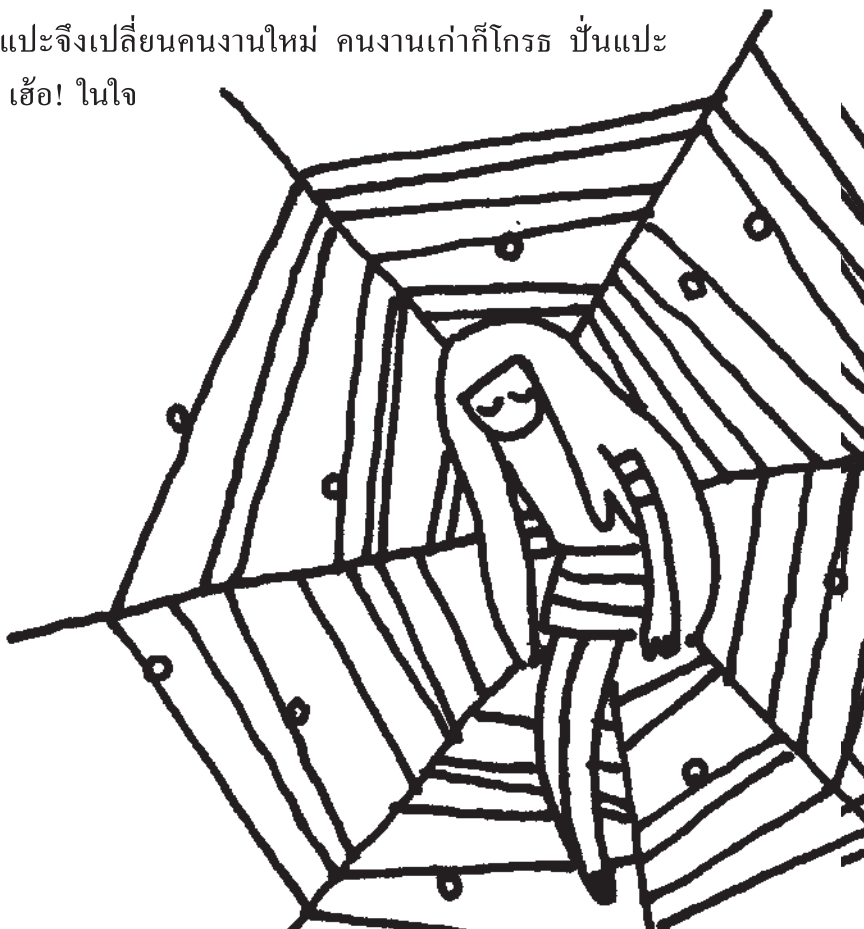
“อ้อ! เจ้านาย เดี่ยวพุงนี้ (วันจันทร์) ผมเข้านะครับ”

เขาเข้าเหมือนกัน แต่เป็นจันทร์ถัดไป

ปั้นแปะปวดหัว ทำงานไม่ได้งาน แต่ก็ไม่ได้ทำอะไร แต่ใจว่า เพราะไม่ชอบคนพูดแล้วไม่ทำตามพูด ถึงแม้จะเรื่องเล็กน้อย แต่ก็รำคาญน้อยๆ เหมือนกัน

ความรำคาญเหมือนหยากไย่ นานๆ ไป หยากไย่เกาะมากขึ้น ก็ต้องปัดกวาดเสียคราวหนึ่ง

ปั้นแปะจึงเปลี่ยนคนงานใหม่ คนงานเก่าก็โกรธ ปั้นแปะได้แต่ร้อง เฮ้อ! ในใจ

ปิ่นแปะไม่สนใจความโกรธของ
คนงานเก่า เพียงแต่ทำตัวเหมือนเดิม เจอ
หน้าก็ทักทาย ไถ่ถามสุขทุกข์เหมือนที่เคย
มา น้ำเสียงราบเรียบ ไม่แสดงว่ามีอคติ
ใดๆ ถึงไม่ได้จ้างงาน แต่ก็ยังมีมิตรไมตรี
ของเพื่อนมนุษย์อยู่

ทำให้คนงานเริ่มวางใจไม่ถูก ว่าจะ
โกรธเจ้านาย (เก่า) ดีหรือไม่

แต่ให้ออกไปแล้ว ในใจปิ่นแปะก็
สบายใจ นื่องบอกว่า เอ็นดูเขา เอ็นเราขาด
เมื่อเขาสบายใจ เราไม่สบายใจ ถ้าเรา
มีหน้าที่ดูแลเขา แต่เราก็มีหน้าที่ดูแล
ตัวเราเองด้วย

ปิ่นแปะรู้ว่าถ้าคนงานเก่งอย่างเรา
เขาคงไม่ต้องมาเป็นคนงานของเรา แต่
อย่างไรก็ตาม ในหมู่คนงานเอง ก็มีหลาย
ระดับ ดีกับไม่ดี ถ้าไม่ดีก็ให้ออกไป แต่ยัง
ให้น้ำใจ

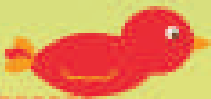
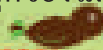
ทางสายกลางอย่างนี้แหละดีแล้ว
ไม่ต้องร้องเฮ้อ!

แก จุง โฮ จะไปปล่อยปลาตอนพักเที่ยง แม่ค้า
ติดป้ายไว้บนเสาร่ม ปล่อยปลาไหล ทุกข์ไหลไป ปล่อย
หอยขม เอาความขมทิ้งไป เธอเลยซื้อปล่อยทั้งปลาทั้ง
หอย ซื้อทั้งกาสะมั่งเลย เพราะใจมันขมเยอะ ทุกข์เยอะ
แม่ค้ายิ้มแฉ่งปริ วันนี้ได้กลับบ้านเร็ว หอยหมด
กาสะมั่ง

แก จุง โฮ เดินกลับที่ทำงาน ระหว่างทางก็นึกว่า
ปล่อยปลาไหล ทุกข์ไหลไป ปล่อยหอยขม เอาความขม
ทิ้งไป เราคงจะหายทุกข์ชะทีนะ
เดินเลี้ยวเข้าที่ทำงาน เห็นคนดันเหตุขับรถออก
ไปกับเพื่อน แล้วน้ำตาที่ไหนเล่ามันก็ไหลออกมา
ทำไมน้อ เงินที่ไหลไปแล้ว ทุกข์ยังไม่ไหลไป

แแง จุง โฮ ปล่อยปลา เห็นแก่ความสุขของปลา
แล้วอวยพรตามหลัง

“ขอให้เจ้าไปมีความสุขนะ ระวังอย่าตะกละ
จับเบ็ดเข้าอีกล่ะ เข้าใจไหม”

เดินกลับมาที่ทำงาน เห็นคนดันเหตุจับบรออก
ไปกับเพื่อน น้ำตาที่ไหนเล่าไหลออกมา

“ร้องไปเลย ทุกข์ใจตามธรรมชาติให้พอ”

แแง จุง โฮ ปล่อยให้น้ำตาไหล ทุกข์ท่านให้กำหนด
รู้ แล้วสาวหาเหตุของทุกข์ ละที่ต้นเหตุ ยังไงชะ
ปลาไหลก็ไม่ใช่เหตุของทุกข์ของเรา รู้ละว่าปล่อย
ปลาไหล ทุกข์ไม่ได้ไหลไปหรอก

แต่ผู้ชายของเราไหลไป ทุกข์เพราะรักเขา หรือ
ลึกลงไปคงเพราะเรารักตัวเอง อยากให้ตัวเองมีเขา
พอไม่มีก็เลยเสียใจ

จันตอนนั้นก็รักตัวเองซะหน่อย รู้จักตัวเองดีหรือ
ยัง เรายังได้โดยไม่มีเขานะ ผู้ชายไม่รักดีปล่อยเขาไป
ดีแล้ว ที่เขาไปชะตอนนี้ ดีกว่าแต่งงานไปแล้วหย่า
ทีหลังเยอะเลย

น้ำตาหยุดไหลได้แล้ว ไม่มีอะไรน่าเสียใจ มองให้
เห็นตามความเป็นจริงว่าความรักนั้นเป็นของไม่เที่ยง
เกิดได้ก็ดับได้ เรารักเขา เราก็กลิ้มได้เหมือนกัน ธรรมดา

แววพลอยใจแป้ว เมื่อขันเงินใบใหญ่เวียนมา
ใกล้ๆ อีกครั้ง เอามือคลำกระเป๋า จะให้ดีมั๊ยน้ำ ไม่ได้
มีเงินมามาก เดี่ยวต้องไปจ่ายค่ารถที่มานี้อีก ยังไม่ได้
ให้เขาเลย ไม่อยากมาฟรี เสียงคนเรียวยังดังไม่ขาด

“สีม่วงก็ดี สีแดงก็ได้ สีนํ้าตาลยอดดีเลย ต่อยอด
ต่อยอดกัน ให้ครบถ้วนให้ได้นะจ๊ะ”

ขันเงินผ่านหน้าไป แววพลอยแย้งในใจ

“ก็ใส่ครั้งแรกไปแล้วนะ ครั้งหลังนี้ไม่ใช่คงไม่
เป็นไร”

ขันเงินใบใหญ่เวียนมาอีกสองรอบ แล้วก็เริ่มนับ
เงินกัน พอได้ตัวเลขก็มีการประกาศ

“ได้เงินเจ็ดแสนสองหมื่นเก้าพันสี่ร้อยสามสิบ
บาทนะจ๊ะ ที่เหลือคุณแก้วมณีรัตนจะสมทบให้ครบ
ล้านเอง ช่วยกันอนุโมทนาด้วยจ๊ะ”

แววพลอยเอ่ยอนุโมทนาด้วยใจห่อเหี่ยว

แววพลอยยกมือสาธุ อนุโมทนาไปกับคุณแก้วมณี
รัตนด้วยใจอิมเอิบ

อาจารย์เคยสอนว่า ผู้มีทรัพย์น้อย หนึ่งหน่วย
เท่ากับพันหน่วย ให้ไปสืบทาท เท่ากับหนึ่งหมื่นบาทใน
หนึ่งล้านบาทที่ได้วันนี้ก็มีเงินของเรารวมอยู่ด้วย และ
มันก็มีค่า เพราะมีส่วนทำให้มันเต็มและทำให้มันมี
ประโยชน์กับวัด

แม้ให้บาทเดียว ก็ยังอิมใจได้เหมือนกัน

ดีสี่ครึ่ง ที่นภาลุกขึ้นมาหุงข้าวทำกับข้าวเพื่อใส่
บาตร ตักกับข้าวเป็นถุงๆ และหยิบขนมที่เตรียมไว้
มาใส่เป็นถุงๆ กว่าจะจัดถาดเสร็จหกโมงพอดี รีบออก
ไปตั้งโต๊ะหน้าบ้าน

ใส่บาตรพระแก้รูปใช้เวลาไม่นาน เพราะแถวบ้าน
มีพระเยอะ เพราะมีวัดเยอะ

มีพระรูปหนึ่ง ทำทางสุขุมกิริยาดี มาตรงเวลา
ทุกวัน จนนภาชักจะคอยใส่บาตรท่าน ทั้งๆ ที่การ
ใส่บาตรควรจะได้ใส่แก่พระองค์ใดก็ได้ ไม่เลือก

บางทีเห็นพระหิ้วถุงอาหารใบใหญ่มากขึ้นสามล้อ
กลับวัด

มีคนมาบอกว่า พระที่ตลาดจะยื่นหน้าร้านขาย
กับข้าว พอคนตักบาตรเสร็จ ก็เอากับข้าวขายคืนแม่ค้า

เอ๊ะ! ชักจะมีอะไรๆ มากวนความสนใจในการ
รู้สึกรอยากตักบาตร พระท่านก็มีคนตักบาตรเยอะ
แล้วนะ

ดีสี่ส่วนนี้ อากาศก็น่านอน ไม่ลุกไปทำกับข้าวแล้ว

วันนี้ดีี่ครั้ง ลูกขึ้นแต่ไม่อยากไปใส่บาตรแล้ว เอาไว้วันไหน
เลี้ยงอาหารพระเป็นกิจจะลักษณะดีกว่า ถ้าอยากให้พระฉันข้าวของ
เรา นภาคิด

ลูกขึ้นทำบุญอย่างอื่น นภาเข้าห้องพระ ทำบุญด้วยการ
สวดมนต์ ภาวนาแผ่เมตตา ตั้งใจรักษาศีล เป็นบุญที่สูงกว่าทาน
เพราะทำให้จิตใจสงบ กรุยทางเข้าสู่สติปัญญา

ทำบุญมีวิธีตั้งเยอะ ช่วยเหลือกิจกรรมของผู้อื่นก็ได้ วันนี้จะ
ส่งเงินไปให้ตามจดหมายมูลนิธิที่มาเมื่อวาน เรื่องอาหารเพลสามเณร
ในชนบท

สวดมนต์เสร็จ นภาเปิดซีดีฟังเพลงพ่อชา สุภทโทเทศน์

“การปฏิบัติธรรม ไม่ใช่ไปปฏิบัติที่ไหน อยู่ที่นี่ ที่กายที่ใจ
ของเราตรงนี้...”

มะปรางรู้สึกสงสารยายร้านขายข้าวแกงที่อยู่ใกล้บ้าน ตั้งแต่มะปรางย้ายมาอยู่ที่ถนนสายนี้ ยายก็ขายข้าวแกงมีชื้อมาก่อนนานแล้ว แท้ก็ทิ้งหลายจากทั่วสารทิศก็ต้องโอบเอื้อมมากินข้าวร้านยาย

ยาวนานมาถึงปานนี้ ตีสี่ก็ลุกมาเปิดร้านแล้ว บ่ายสองก็ขายหมด ดูชีวิตก็น่าจะสงบดี

แต่ไม่รู้ทำไม ได้ข้าวแหว่ ๆ ว่าลูก ๆ สร้างหนี้ไว้เยอะ ไม่รู้ว่ายายสร้างด้วยหรือเปล่า ไม่กล้าถาม

วันนี้ยายต้องขายห้องแถวไป ตัวเองต้องมาตั้งโต๊ะขายข้าวแกงที่ริมบาทวิถีหน้าบ้านแทน หน้าบ้านที่เคยเป็นของตัวเอง

ชีวิตที่เดินมายาวไกล ทำไมวันนี้ยายจึงต้องมาเริ่มต้นใหม่

มะปรางสงสารยาย

ชีวิตเดินทางมายาวไกล วันนี้ยายต้องมาเริ่มต้นใหม่

มะปรางเห็นอนิจจังของยาย

เรื่องของกรรมซับซ้อน มีเงื่อนไขเยอะ ยากที่จะตัดสินลงไปว่า อะไรเป็นผลของอะไร ลูกบางคนเกิดมาเพื่อทวงหนี้ บางคนเกิดมาเพื่อไถหนี้ สังสารวัฏยาวนานเกินที่จะกำหนดได้ ยายต้องทำใจ

มะปรางก็ต้องทำใจเหมือนกัน สงสารยาย แต่ก็ต้องยอมรับกฎแห่งกรรม และเตือนให้มะปรางเร่งทำความดี ทำความเพียร จะได้สร้างแต่กรรมดีมากขึ้นเท่าที่จะมีเวลาสร้างได้

“เขาว่าพระองค์นี้เป็นพระอรหันต์
นะ” แม่พูด

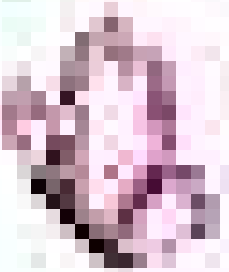
“แล้วรู้ได้ยังไง” ศรีสมรถาม

“ไม่รู้ นี่ท่านนั่งสมาธินะ แป๊บเดียว
น้ำเขยแก็เขาก็พูดภาษาอะไรออกมาก็ไม่รู้
ทำไมพูดได้ แล้วก็รำใหญ่เลยนะ”

แม่ตื่นตื่น น้าสวาน้ำเขยตื่นตื่น

ศรีสมรนั่งมองดู

มองให้เห็นตามความเป็นจริง
แต่ก็เป็นเรื่องยากที่จะรู้ว่าใครเป็น
อรหันต์หรือไม่เป็น ส่วนมากก็สันนิษฐานเอา
ไม่ได้รู้จริง พระพุทธเจ้าเท่านั้นที่รู้ว่าใครเป็น
พระอรหันต์

ศรีสมรมองดู

พระองค์นี้ นั่งคุยกับน้ำ หัวเราะไปมา ไม่สำรวม ยังสูบบุหรี่อยู่
เลย บุหรี่ยังทิ้งไม่ได้ แล้วจะทิ้งอะไรได้

“แม่ คนเป็นพระอรหันต์น่าจะชอบปลีกวิเวกมากกว่านะ ท่าน
เบื่อคนนะ ไม่มาเข้าบ้านชาวบ้านอย่างนี้หรอก”

น้ำตื้นเต็น แม่ตื้นเต็น แต่ศรีสมรไม่ตื้นเต็น

แก้วตาคุปุมปุ๋ยแล้วถึงง คนอะไร
อารมณ์ดีได้ทั้งวันจนน่าอิจฉา เห็นอะไร
ปุ้มปุ้ยก็จำไปหมด ผิวปากร้องเพลง
อารมณ์ดี มีเรื่องอะไรเข้ามาก็ไม่กลุ้มใจ
แก้ไปง่าย ๆ บางทีก็ปล่อยไป ไม่แก้เสีย
เฉย ๆ จั้นแหละ

ในขณะที่แก้วตาคอยจะกลุ้ม
มีเรื่องอะไรนิดเข้ามาก็ผวา บางทีเรื่อง
ยังไม่เข้ามาก็ผวาไปก่อนแล้ว แก้วตา
ไม่ชอบเลย มันเหนื่อย ทำยังไงนะ
จะได้เหมือนปุ้มปุ้ย กลุ้มอีกแล้ว

แก้วตาคุปุมปุ๋ยแล้วอยากฝึกให้มี
ความสุขอย่างปุมปุ๋ยบ้าง

พระท่านว่า

อุปนิสัยของคนไม่เหมือนกัน บางคน
ทุกข์ง่ายสุขยาก บางคนสุขง่ายทุกข์ยาก
สุขทุกข์ขึ้นอยู่กับความคิดปรุงแต่งเหมือนกัน
คิดปรุงแต่งให้ดีบ้าง คิดปรุงแต่งให้ไม่ดีบ้าง

แก้วตาเห็นตัวเองคอยกลุ่มง่าย เอ๊ะ!
อย่างนี้เสียฟอร์ม เกิดมาทั้งที เสียเวลามาทุกข์
ท่านพุทธทาสบอกว่า

“เราไม่ได้เกิดมาเพื่อจะทุกข์”

แก้วตาต้องหัดปลดระวางความชอบกลุ่ม
ง่ายของตัวเอง ไม่อยากขายหน้าปุมปุ๋ยต่อไป
นานนัก

ปีใหม่ชอบช่วยคนเพราะพี่สงสาร
รู้สึกเห็นใจว่าเวลาคนมีปัญหามันลำบาก
ลำบาก อยากจะช่วยให้เขาสบาย วันดี
มาหาปีใหม่ ขอยืมเงินไปจ่ายค่ารถหลาย
หมื่น เพราะถ้าถูกยึดรถ ก็ไม่มีรถเอา
ของไปขาย จะยิ่งลำบากใหญ่

ปีใหม่ชวนขวายนหาเงินให้ยืม
จนอาทิตย์ออกเสียงก่อน

“ได้หน้ามากრი๊ง อยากเอาหน้า
ไม่มียังจะช่วยเขาอีก”

แต่ปีใหม่ไม่โกรธอาทิตย์ เพียงแต่
กำลังคิดว่าจะทำยังไงดี

ความเป็นจริงก็คือ วันดีลำบาก
มาก

ความเป็นจริงก็คือ ปีใหม่มยังพอ
ช่วยได้บ้างนิดหน่อย ถ้าวันดีมาขอสัก
ล้าน ปีใหม่คงช่วยไม่ไหว

อาจารย์ว่า การทำสิ่งที่ทำได้ยาก
ให้สิ่งที่ให้ได้อย่าง ไม่ละทิ้งในยามวิบัติ
จัดเป็นเพื่อนแท้ เป็นคุณสมบัติของ
กัลยาณมิตร

ปีใหม่ตัดสินใจช่วย

“ฉันเป็นหนี้อยู่สองล้าน ถ้าจะ
เป็นหนี้สองล้านสามหมื่น คงไม่เป็นไร
อยู่ตัวอยู่แล้ว แต่วันดีจะได้สบายขึ้น
อย่างน้อยก็รอดไปคนหนึ่ง”

พักผ่อนจิตใจให้สงบ
อิสระ ไร้ตารางกิจกรรม
สุขกับจิตและลมหายใจของคุณ
ที่สถานปฏิบัติธรรมแบบคุณเอง

สวนธรรม เรือนธรรม

อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา
[www. ruendham.com](http://www.ruendham.com)
โทร. 08 1931 5455

สิทธิพิเศษสำหรับสมาชิกธรรมะแพลทินัม

1. พาหัวใจท่านเห็นฟ้าไปกับทัวร์ท่องโลกสดใส
ไปชมชีวิตมีคุณค่า มีความหมาย
2. พักผ่อนโรงแรมจักรวาล ระดับ 8 ดาวเคราะห์
เผยให้เห็นความงดงามของโลกสี่ฟ้าใบนี้
3. มอบฟรีเตาไมโครเวฟจากแสงอรุณ
ที่เมื่อท่านใส่ทุกข์ลงไป มันจะหายไปตลอดกาล
4. ให้มุมมองด้านสุขเป็นตัวอย่าง
เพื่อให้ท่านลั่นช็อคจากความสุขด้วยตัวท่านเอง
5. ให้กรรมสิทธิ์ความสุขไว้ในมือท่าน
เพื่อเลือกกดออกมาให้หัวใจได้ตลอดเวลา
ไม่จำกัดจำนวน

เงื่อนไขการใช้สิทธิพิเศษ

1. ท่านต้องเลือกด้วยตัวท่านเองว่าจะสุขหรือทุกข์
ไม่สามารถโอนสิทธิ์ให้ผู้อื่นได้
2. บุคคลอื่นไม่ได้รับสิทธิ์ในการใช้บัตรนี้
เพื่อทำให้คุณมีความสุข
3. บัตรนี้จะหมดอายุทันที เมื่อคุณเอ่ยคำว่า “ทำไม่ได้”

ขออวยพรให้ท่านมีความสุขจากความตั้งใจว่าจะมีความสุข

